

TÖRNBLOM, JOHAN AUGUST

Brokigt : en handfull dikter : Elf Norrbo

Åhlén & Åkerlund

1911

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

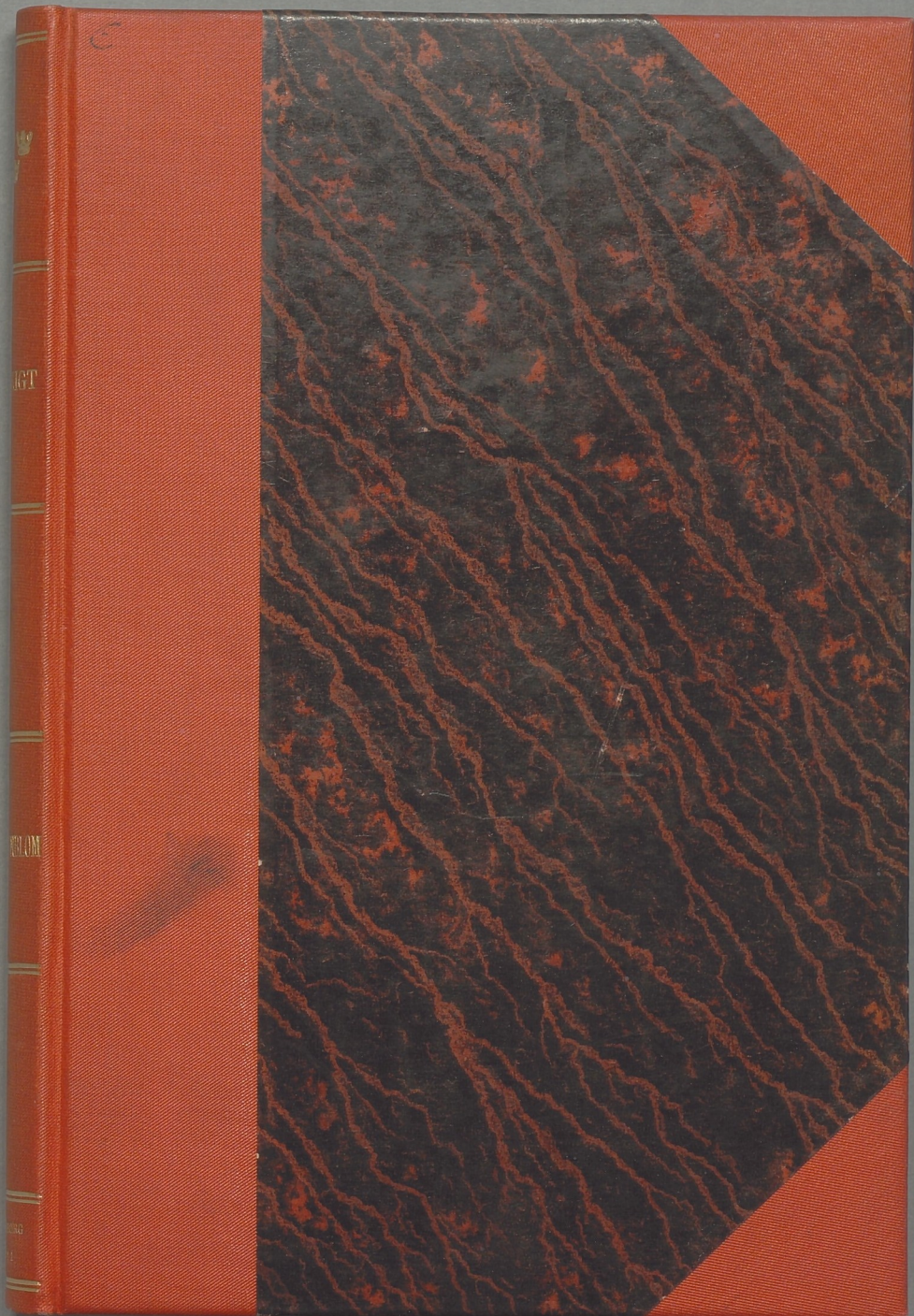
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

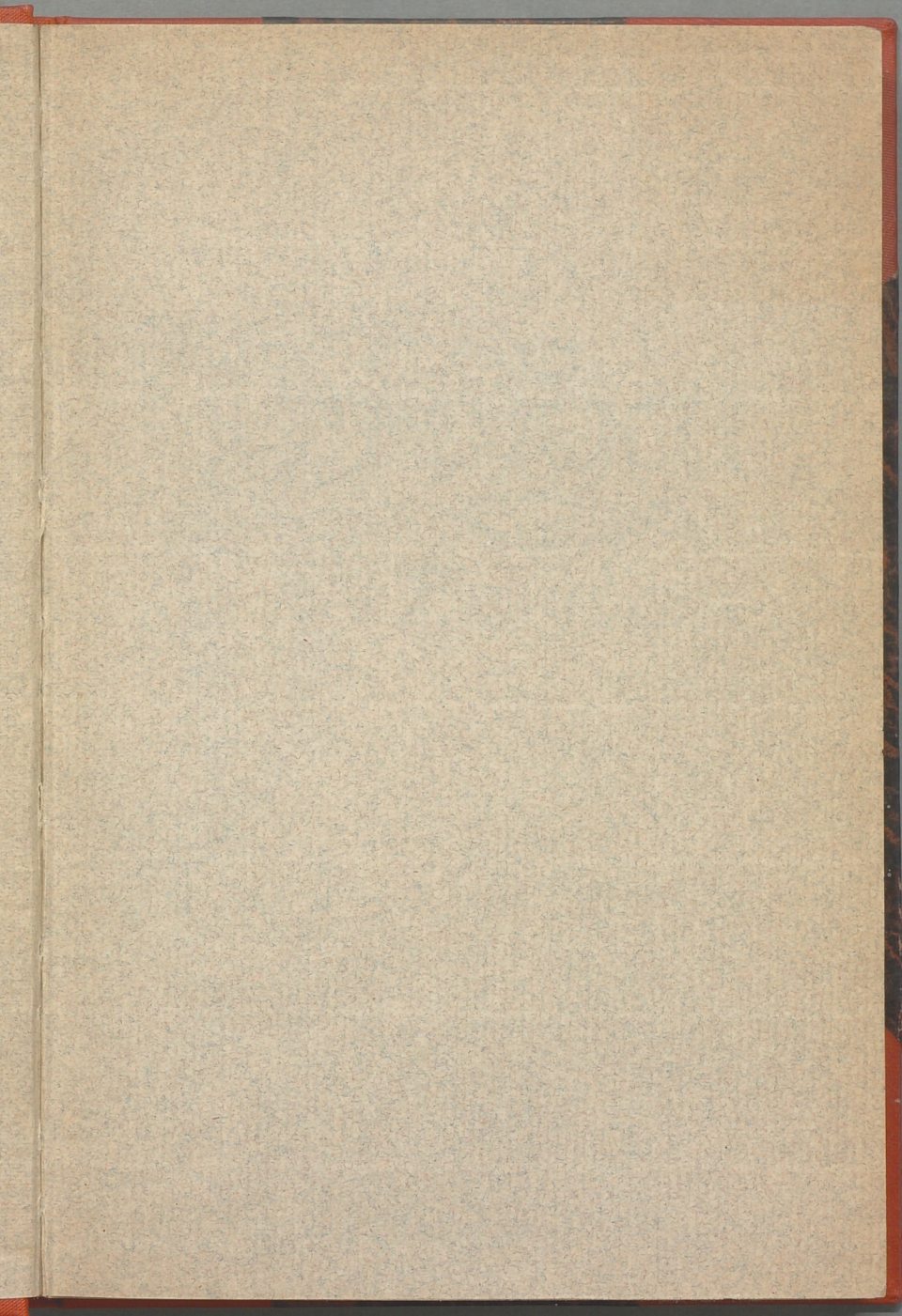
Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

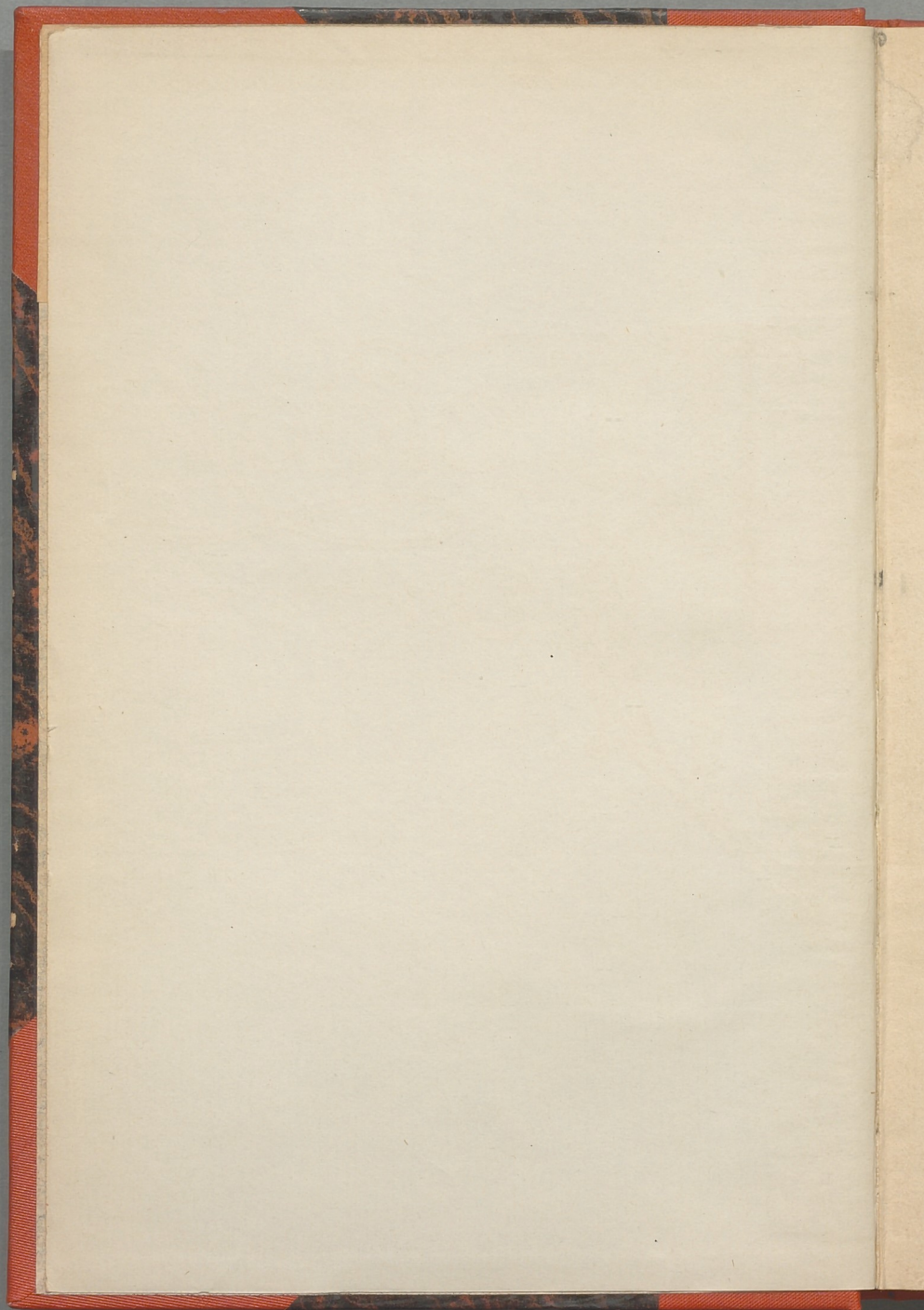

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt

Saz

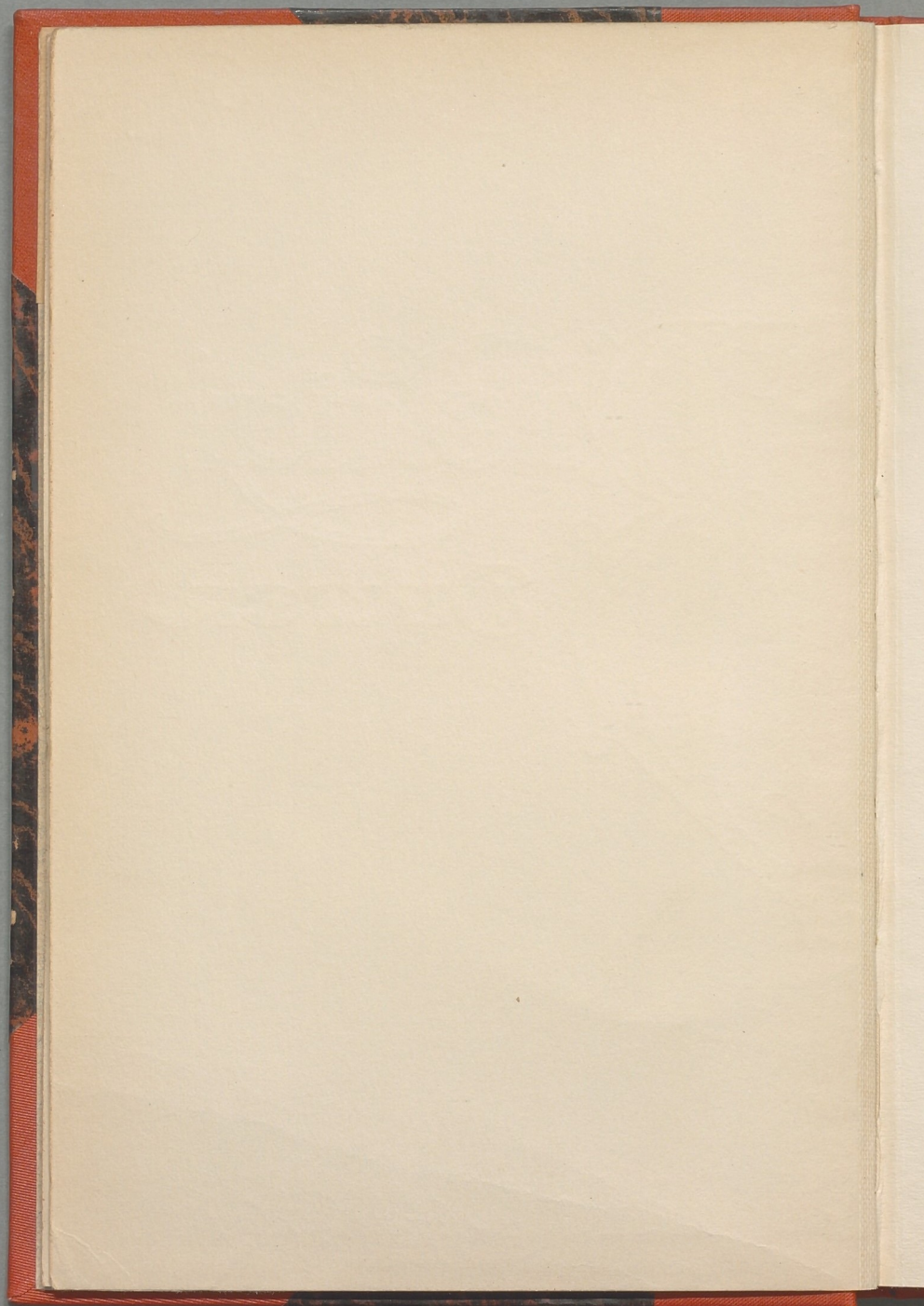

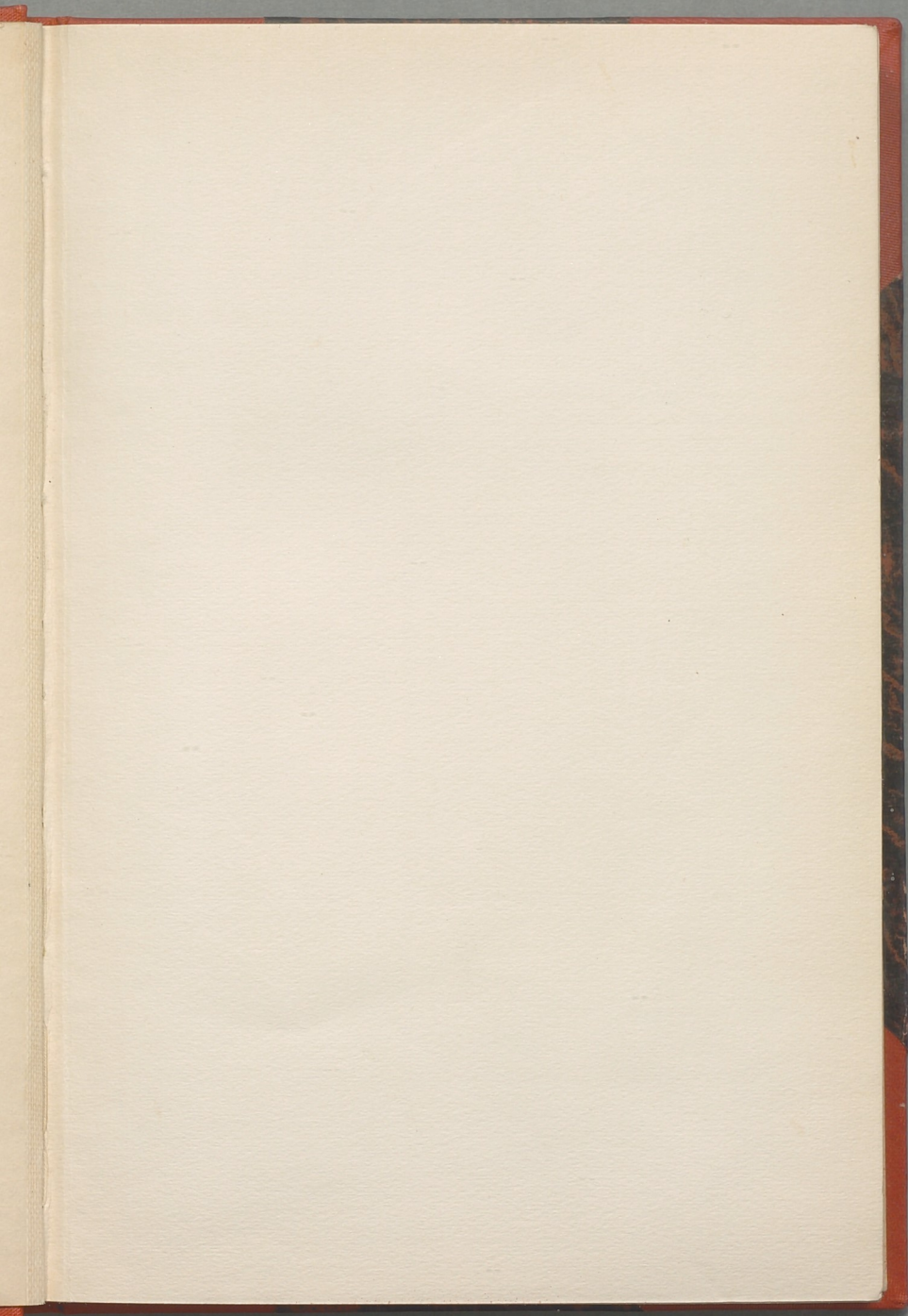

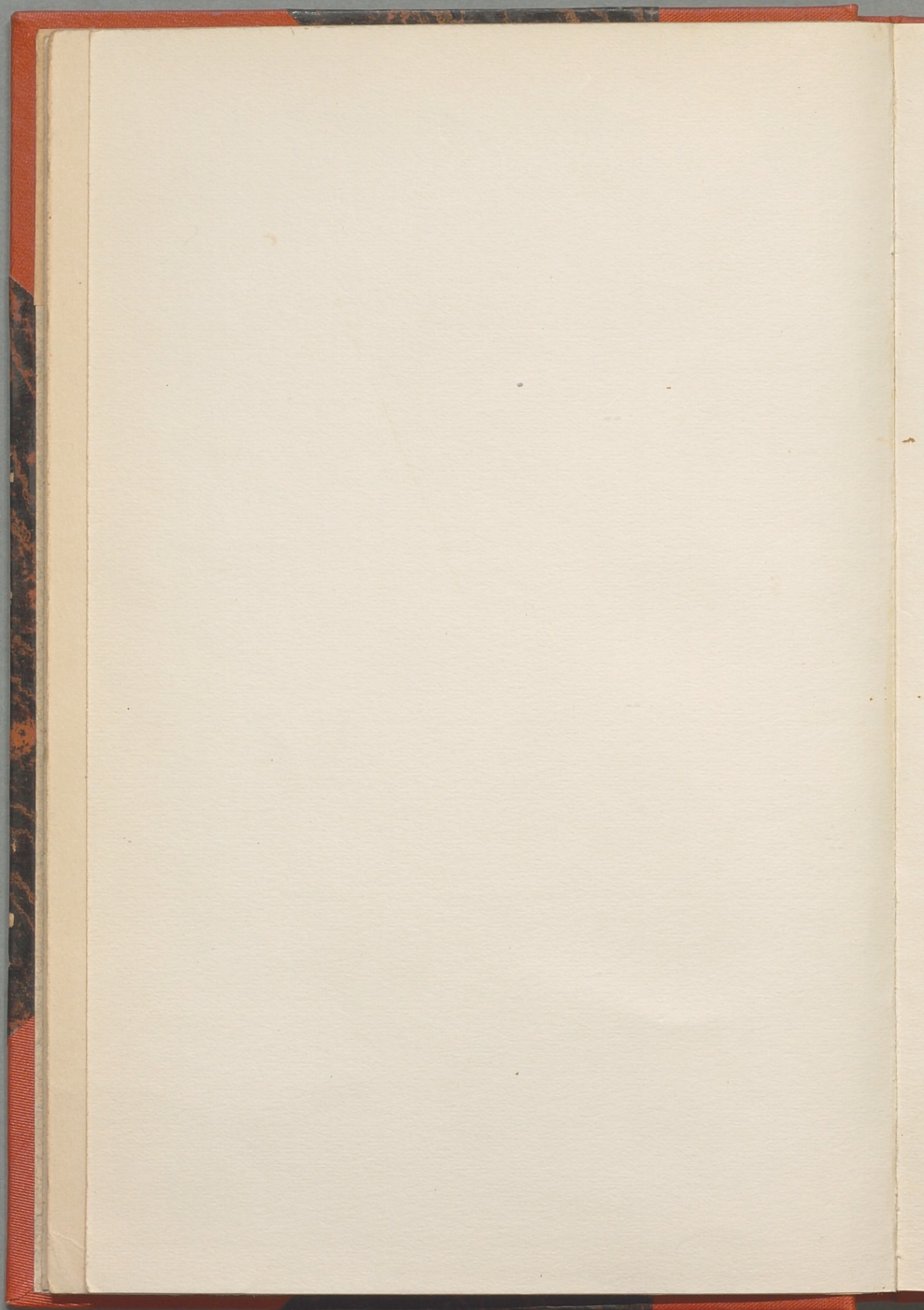
Elf Norrbo

Drokigt
DIKTER

Ahlén & Åkerlunds Förlag
Göteborg.

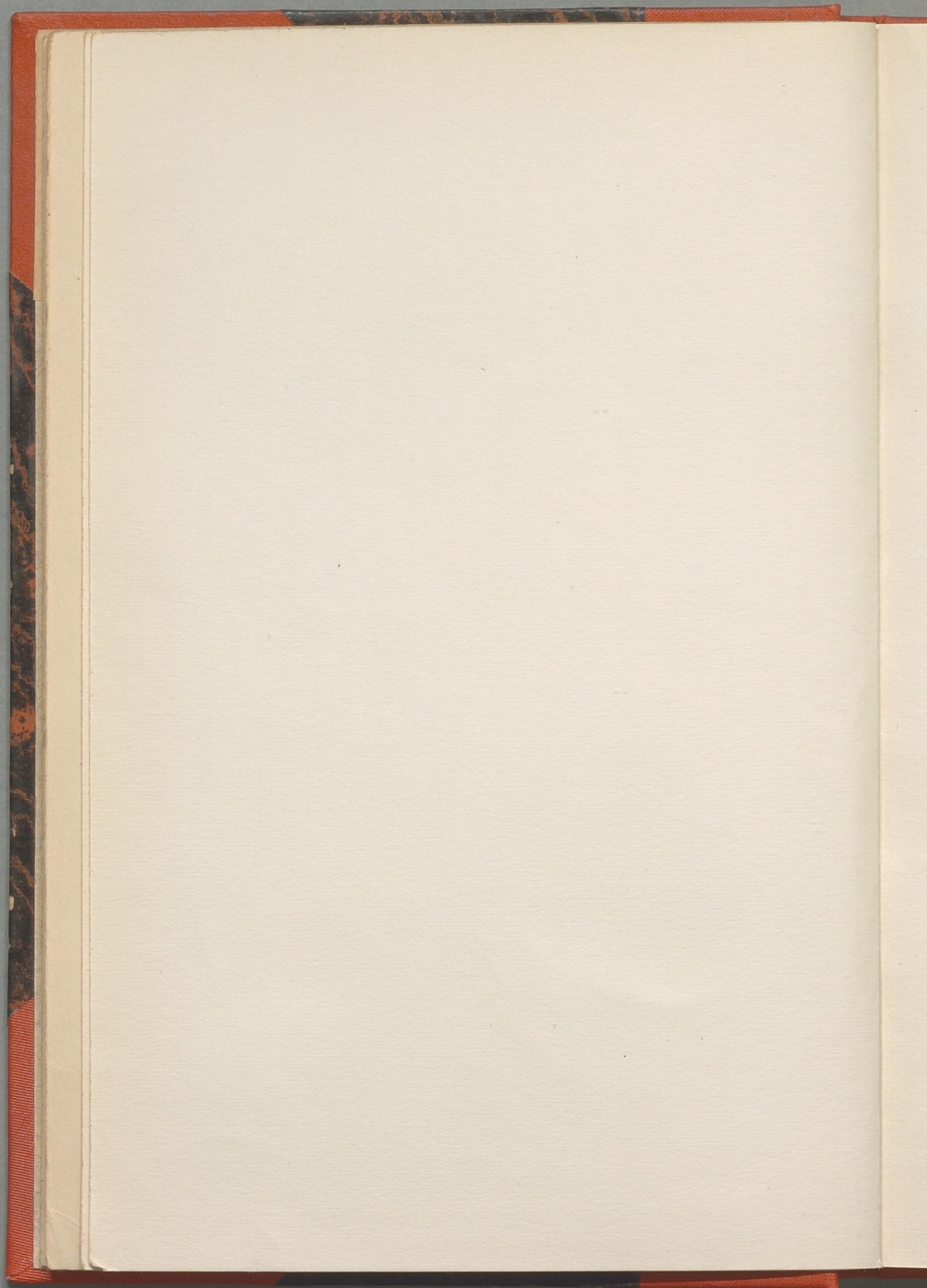

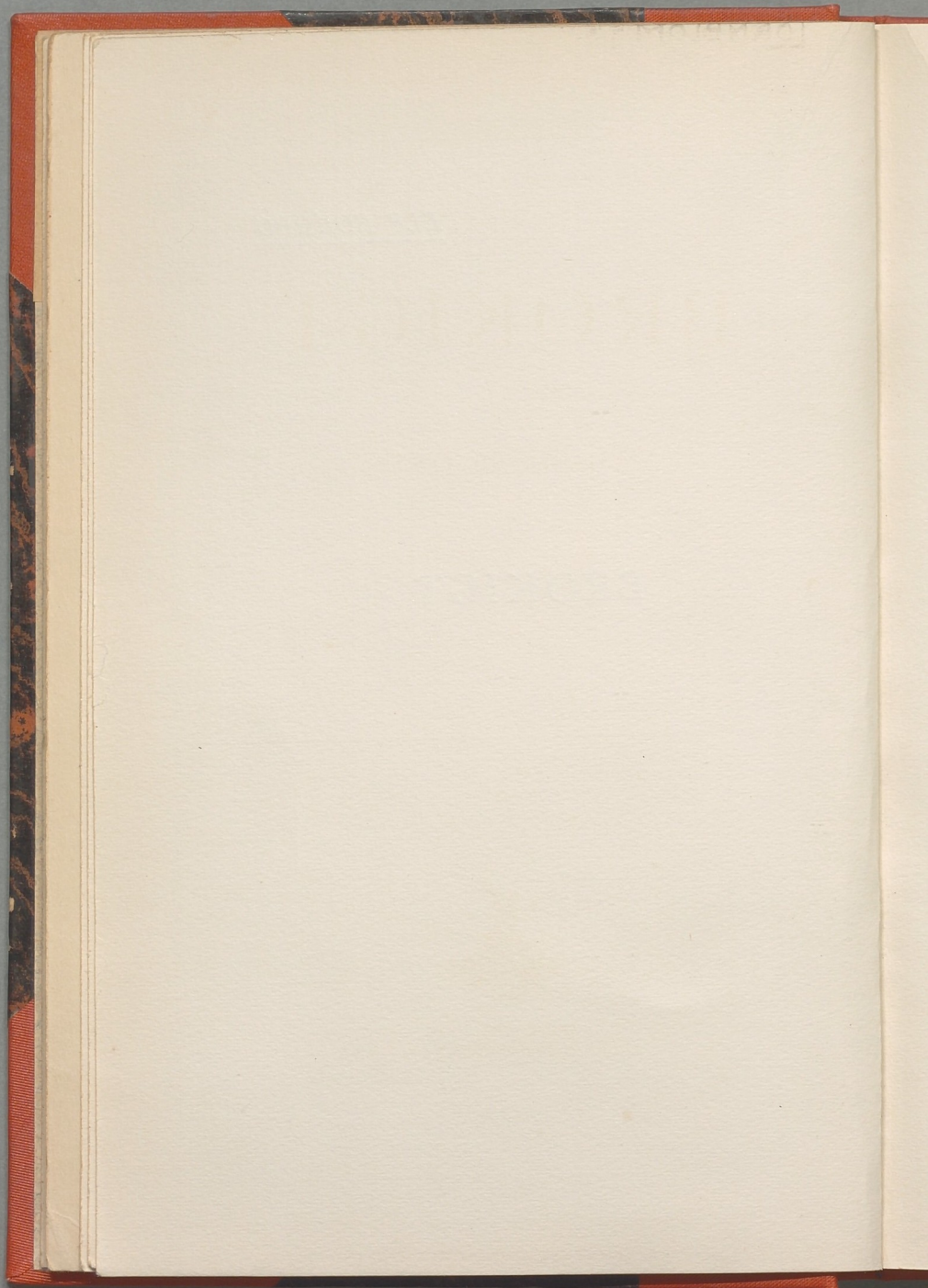
Till

Ida

ELF NORRBO

BROKIGT

ORNBLOM, J.-A.

BROKIGT

EN HANDFULL DIKTER

AF

ELF NORRBO

GÖTEBORG 1911
ÅHLÉN & ÅKERLUND'S FÖRLAG

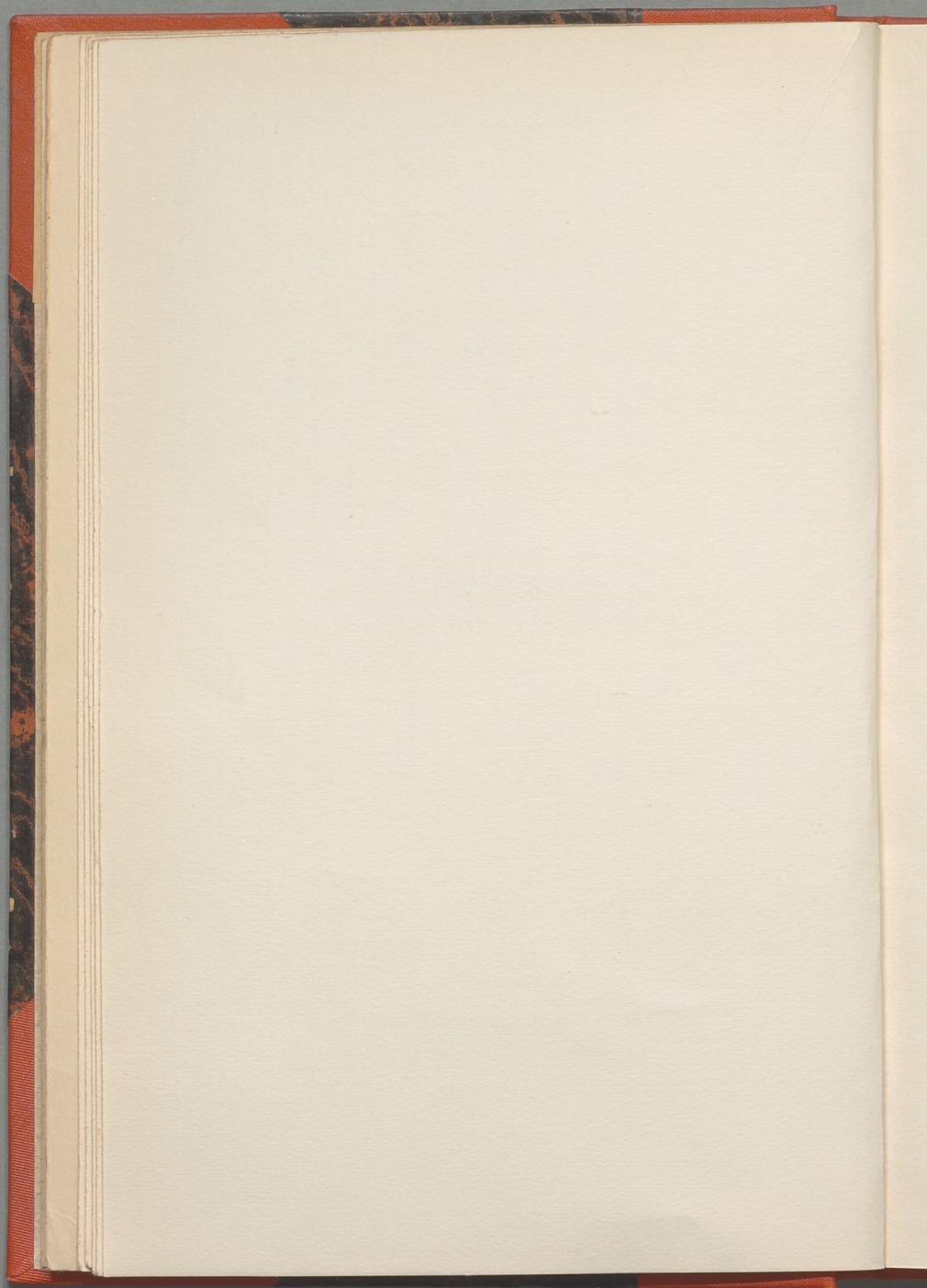

— PAPPERSLEVERANTÖR: —
GRANSHOLMS PAPPERSBRUK

GÖTEBORG 1911
BONNIERS TRYCKERIER

I

SVARTBOKLINT OCH BOLLEBERG.

Där Ljusnan har sitt lopp, sin böljedal
och skumbestänker stränders fur och al,
där är jag född, där står min faders stuga.
Där nordisk himmel lånar sjön sin färg
och *Svartboklint* står hög och *Bolleberg*
med smärta tallar, som för stormen buga.

Om jag i längtan sträcker någon gång,
från söderns slätter, städers kvafva prång,
min famn ditupp mot berg och skog och byar —
du frågar . . . ? — Spörj då fågeln, uti bur,
om han förgätit nästet, glömt den fur,
ifrån hvars topp han först såg jord och skyar!

Säg, blånar fjerran horisont som förr?
Står tomten än på vakt vid stugans dörr?
Och spritter öringen i fors och dammar?
När februarikväll, med spetsigt ny
och stjärneglans, tändt brasor uti by —
far norrskensflamman än kring bergens kammar?

Ta'r någon åldring nu från dammig vägg
fiolen ned och myser i sitt skägg
mot trånögd, längtansifrig ungdomsskara?
Fins ännu lif och lust i mö och dräng
vid ärlig klang från gammal polskesträng
i sommarnatt, då långvägsekon svara? —

*Om jag var med på fäbodvallens glam,
då »stintans» enkla locklåt skrämde fram
ett vilset eko rundt kring öde trakter — —
Du skulle sett hur mystisk tjärnen låg
i halfskum midnattsstund, som om dess våg
i djupet dolde underfulla makter!*

Och aldrig, aldrig ur min hågkomst går
din blida tjusning, undersköna vår,
helt plötsligt fram ur is och drifvor sprungen!
Så ljus, så vän, i spädgrön fågrings duk,
att själfva klippan syntes varm och mjuk,
begränsad ömt af mossorna och ljungen.

Där — där är udden, ofvan fallets brus!
— en syn, som ger åt drömmaröga ljus
och med ett svall af känslor barmen häfver.
Mot bakgrund utaf branters kärftva grå
de hvita björkars kolonnader stå,
i böljeglitter dallrar glans af näfver.

Och har du så på farmors knä en gång
som jag fått höra, så i sägn som sång,
hur farligt fager skogsfrun går och vallar
i skogarna däruppe — trollens låt
i månljus torsdagsnatt på töcknig stråt — —
Då känner du ock *denna* röst, som kallar.

— — — —

Åh *om* jag längtar! *Om* jag mins — mins — mins...
En nejd, som denna, säg mig hvar den fins?
Hvar hördes friskare en skogsbäck rinna?
En älf i skum, som den, du föddes vid?
En fors — din ungdoms — hvar så stark, så strid?
Mer fagert ljus, mer skön en bygd — hvar finna?

Hälsingborg i nov. 1911

Elf Norrbo

HVAR DAGSSÅGEN,

gammelsågen,
skär beständigt nya fåror,
oupphörligt större skårer
i ditt hjärtas varma röda.
Gamla grå bekymmersågen
går och går sin evigt trista
gång in i det allra sista
att ditt väsens bästa döda.

Hvad den nöter, gnider, sågar
allt som vill och allt som vågar —
allt som glöder, som vill brinna,
som vill upp och ut, vill hinna — —
Hvad den sågen aktar föga
dig och allt ditt sköna, höga.

Utur tusen friska armar,
tusen unga, varma barmar
sågar sågen bästa musten,
sågar glädjen, sågar lusten,
sågar rum för gnabb och gnatet,
rum för afund, rum för hatet.

Se, det sipprar, droppar, glittrar
rödt, när hon det bästa splittrar —
blodrödt, när de skarpe tänder
skär de bittra djupa ränder.
Ljudlöst, sakta det försvinner —
lif, som oförmärkt förrinner.

Och ur aldrig tysta gnisslet,
under ständigt svängda gisslet
tränger snyftning — offergråten —
fram ur hesa gnissellåten
från infernosågens trälar:
döds-stön ur miljoner själar.

JAG STÅR UPPÅ PERRONGEN.

Jag står uppå perrongen.
Rundtom mig väller -- svinner
en väldig mänskoﬂod, som
beständigt rinner — rinner.
I ögon ser jag brytas
metalliskt kalla lågor,
i blickar, där man tycker,
att oron går i vågor.

Är fara väl på färde?
Hvad hotar och förskräcker?
Hvad vållar all den oro,
som ständigt halsen sträcker?
Som gripen af förtrollning
febrilt man tränges, hastar.
Hvad är det för en makt, som
så våldsamt alla kastar?

Fort! Undan! är parollen,
en mäktig hand, som jagar
i flyg och fläng beständigt
de arma — nätter, dagar!
Och luften liksom darrar
af rapp, en skur som hviner
från piskor, små men skarpa,
som förda af maskiner.

För Guds skull! Nu går tåget!
Ni hör, signalen ljuder!
Om fem... tre... två sekunder...
Hör, ångan fräser, sjuder!...
Så skynda er!... Men hör då...
Forcera! Spring för lifvet!
Spring fortare... — Med tåget
man måste, det är gifvet.

Signal! — Hvem där? — Jo, blixten
ett bud har eder skickat;
just nyss har telegrafan
ett par sekunder pickat.

Signal! Till telefonen!
Till apparaten, hör ni!
Till telefon — så skynda!
Nå, hör ni ej? — Hvad gör ni?

Vår luft är genompyrd af
all brådskas bråda brådska,
af flämtande pistonger,
af ånga, blix och åska;
är full af gryn och småting,
af maschverk, sönderstumning,
af spring och jäkt och buller,
af »nytta» och förfulning.

Vår tid är projektiler,
som slungas och krevera,
motorer, apparater,
elektrisk ström med mera —
maskinerna som rusa,
förslita, sönderstycka —
maskinerna som springa
ihjäl så mångens lycka.

Maskinerna för glädje,
för hem och stilla trefnad,
för sol och sång och stämning,
för hopp och tro och lefnad,
för hufvud och för hjärta,
och hand och fot och öga,
för mod och kraft och kärlek —
för låga och för höga.

Maskiner och maskiner
i luft, på jord, å vatten.
Chaufför, om skallen spränges,
med handen klar på ratten!
Vi dela på sekunder:
i väg som meteoren
i luften, så det hviner — —
Guds död! Där sprang motoren ...

A OCH O.

Det kelas med busar och bofvar,
kring laster och brott gör man lofvar
och mjäkar med ynkyggars ätt —
Det urspåradt bleksiktigt arma
— men sällan det starka och varma! —
beskyddas på tusende sätt.

Vi kommit på dekis dessvärre.
Det osunda hyllas som herre,
det sunda och stolta slås ned.
Vår tid är abnormas och sjukas,
då friskhet och ärlighet stukas
— evnuckers och stackares sed.

Vi lefva i kryparens dagar.
Att smila och ljuga behagar,
att tissla och smickra sig in.
Att späda och späda en sanning,
tills allt är en urlakad blanning
af lissmandets vatten och vin.

I prata och prata och prata
vi äro så hjärtans kavata,
i vrida och vända och sno,
i konsten att jämnt advocera,
beskära och jämka, brodera
— se detta är a och o!

FRU MOTVALL.

Ni känner väl sagan om henne,
fru Motvall, som aldrig gaf tappt!
Det är en så'n rörande saga
att maken väl finnes knappt.

Fru Motvall det var nu en gumma
af segaste skrot och korn,
hennes tunga var amper som ättiksprit
och näsan var skarp som ett horn.

Ty fru Envisia Motvall,
det outslitliga skinn,
hon hade perpetuum mobile,
i lifliga gadden sin.

Ja ni känner sagan om gumman,
den låter ju nästan som skämt;
hon gitte aldrig ge vika,
hon kava' mot strömmen jämnt.

— — —

Den gumman förnekar sig aldrig —
är liflig och kry som få;
den gumman hon lefver till domedag,
och kanske längre ändå.

Hon träat ihjäl så mycket,
hon gnidit och nött och nött
och aldrig i världen tröttnat,
fast skallen mot muren stött.

Jo slik är motiga Motvall;
hon möter dig öfverallt —
och så snart du säger *socker*,
så svarar hon genast *salt*.

Du säger, att solen lyser;
fru Motvall, att det är natt.
Du säger: det där är att gråta åt;
strax svarar hon dig med skratt.

Madam Envisia Motvall,
det leda käringakrut —
hon aldrig besekrat någon,
men många har hon *nött ut*.

Det värsta, att käringen skryter
i stugorna här och där:
att hennes sprattel mot strömmen
är *höjden af karaktär*.

URSPRUNGLIGHET.

Hvad jag älskar detta äkta!
Det, som trådts af inga fötter,
det, som inga fingrar klöst —
det, af »nyttan» icke stäckta,
det, med djupa egna rötter,
hvarje brunn, af ingen öst.

Hvarje block, som ingen brutit,
hvarje näste, ingen röfvat,
hvarje flod, som ingen dämt,
och hvar källa, ingen njutit,
hvarje tag, som ingen pröfvat,
hvarje kraft, som ingen tämt.

Stam, där ingen ristat barken,
sjö, där årslag aldrig rördes,
klyft, där endast ulfven tjöt.
Där, hvar plog ej skändat marken,
skog, af yxa aldrig stördes,
bäck, som fri från skoflar flöt.

Rymd, som ingen genomspanat,
vidd, den ingen än kringkretsat,
djup, där aldrig lodet sänkts —
och den aning, ingen anat —
band, som smed ej sammansvetsat,
se'n af Per och Pål det tänkts.

Ja, jag älskar detta äkta,
ej med möda sammanstampat,
det, som flit och plit ej bragt —
gera enkla, blott ej stäckta —
skroflig sten, blott ingen trampat
eller klokt tillrättalagt.

EN GAMMAL BANA.

På lifvets stora bana
parollen lyder: raska på!
De flesta icke ana,
hur ilsnabbt tågen gå.
Och mången stackars dumbom spart,
tills stinsen signalerat *klart*.

Hvem vet, om sedan nästa,
som går, är något lyckotåg?
Det, kanske var det bästa,
hvars afgang nyss man såg!
Se, lyckans »snälltåg» äro få,
De fleste få med »godståg» gå.

Ett kolly är du bara
bland tusen andra, res- och il-,
och får med tåget fara
ditt vissa antal mil.
Biljettens giltighet tar slut,
och utan prut du åker ut.

*

Du, äldsta ibland »banor»,
jag undrar, hvem som byggde dig?
Han hade säkert vanor
och byggnadssätt för sig.
Ty fåfängt folk sin hjärna brytt
att göra om, och göra nytt.

SKALLERORMAR,

hemska tanke,
spårats jämväl här i staden,
fulla utaf giftigt etter,
en, två, tre — hu! hela raden.
Och de smyga kring ibland oss,
smidiga, på ormavis,
tysta, lömska — komma, svinna,
kalla, hala såsom is.

Dessa giftiga reptiler
inga dörrar utestänga.
Genom nyckelhål och springor
obehindradt de sig tränga.
Inga trappors höjd dem hejdar,
vind som källare de nå,
salar stora, skrubbar tränga
hinna de i minsta vrå.

Om de bita? Om de stinga?
Nyttja giftigt klufven tunga?
Skona någon eller skonlöst
ta till offer gamla, unga? ...
Fråga — håll! Nej, fråga icke!
Det är farligt mana ut
skallerormars lömska skara,
lurande vid hvarje knut.

När så bettet väl är gifvet,
varskodt ej af minsta prassel,
när du vrider dig af smärta —
då förnimmes skullrans rassel.
Då blir lust i ormars klunga,
uti smidig slinga vift.
De ha fyllt sin plikt — och bitit,
nått sitt mål — med tand och gift.

Åt ditt innersta och bästa
hvem har lärt dem betten rikta —
visat dem åt själfva hjärtat
med de hemska vapen sikta?

Och så mästerligt att giftet
droppa, där det verkar lätt?
Verkar så som endast orma-
gift det gör i ormabett.

Fins ej medel för att hindra
dem att spridas — att dem döda?
Att det skadelystna ynglet
alldeles från jorden öda?
Ingen kopparorm att höja
Mose-lik mot deras sår?
Fins mot skall... nej *skvaller*-ormar
intet medel som förslår?

STRINDBERG

— du står på din piedestal
med all världen till horisont.
Men din piedestal står i lilleputtland
där de sparka på sockeln allt ibland
och där dvärgarne gärna gå hand i hand
att göra mot jätten front.

Du lyftes ej upp af hyllande hop,
nej, oftare reddes af myllande grop,
och att du ej föll för pereat-rop
var icke de ropandes fel.
Det värsta var, att du frågade ej,
att ditt ja var ja som ditt nej var nej,
att i ljusa som mörka ögonblick
du var dig själf, och var *hel*.

Och de sparka mot sockeln än i dag
under ständigt hvinande dvärgaslag,
de bryta med nya och gamla tag,
som de känna så väl, de små. —
Att du aldrig kröp — att du aldrig var fal
att du står där så hög, det är lilleputt-kval.
Men störta din storhets piedestal
är mer än de små förmå.

KÄNNER DU ROPET . . .

Känner du ropet,
 lystringsropet . . .
 Hör du det brusar i norr, i söder!
 Ser du det gnistrar, brinner, glöder:
 Pengar!
 Åter och åter ropet ljuder,
 stiger och sjuder, stiger och sjuder:
 Pengar! Pengar! — —
 Piskan som ständigt ger nya slängar.

Har du en tanke — beskär den och mångla!
 Har du en känsla — så tämj den och prångla
 pengar, pengar.
 Sanning och godhet och ädelmod duger.
 Lögn som är sannolik, sanning som ljuger
 duger till pengar.
 Dagsmelodien på ljudande strängar
 är pengar!

Allt hvad du skådade, vilja de gifva,
om du i gengäld din själ vill förskrifva
och tjänare blifva.

Duka dig, långbord, och Sesam, dig öppna! —
nyckeln till bingen att skyffla och göpna,
stenfria stigar och bolstrade sängar
är pengar.

*

Känner du ropet, ropet som dånar,
ropet, som alla sitt öra lånar,
vise som fånar . . .
tjuter och bullrar från hopar och klungor,
ryter så vildt som med fjällstormens lungor:
Pengar . . . — —
Och alla lyssna och alla bli — drängar.

PJERROT!

Nu var du god igen.
Den där grimasen var en af de äkta.
Att le, som du, när marterna jäkta!
Gyckla under rivalens stilet!

Pjerrot, gamle förgråtne vän,
säg mig en gång hur skrattet smakade,
skrattet, som ned ifrån raderna brakade,
ackompanjerande loge och parkett?

Skrattet, som kom när du bittrast led,
skrattet, när hjärtat sved och kved?
Skrattet, som magarne riste och hoppade,
när du vred dig och blodet droppade?

Och så när du drog din *glada* replik
och publiken satt där som lefvande lik?

BRUM BRUMMERI BRUM!

Där sutto tre gubbar allt omkring ett bord,
prat, prateri prat,
och spiste sin mat.
Och maten gaf nöje och vinet gaf ord.

Där sutto tre gummor med kaffe och dopp,
pladd pladderi pladd,
sladd sladderi sladd.
Och tungorna gingo i traf och galopp.

Så var där hos grannas af ungdom en hög,
filuleli lej,
med dansning åhej.
Hvarendaste pojke han skröt och han ljög.

— — — —

Jag tål inte folk, och jag låser mitt rum,
brum brummeri brum!
Hvarendaste själ är ju vriden och dum.

Eller männ' det är jag, som är knarrig och
krum . . .
och gammal och ljum . . . ?

GAMLA SANNINGAR.

I.

Du kvinna, du kvinna,
hvad du är svår att hinna,
då man vill söka rätt på dig — —
Men visar man sig mätt på dig
och låts man ej vill ha dig,
då låter du bäst ta dig.

II.

En kar'
han suckar ej: rår jag?
han undrar ej: når jag?
han frågar ej: får jag?
han *tar!*

III.

Om något du äger af skratt och gråt,
för människor att le och tåras åt,
så gif 'et.

Och stryp dig ej under skolor och norm,
ty *skal* blott är det vi kalla form,
men tårar och skratt det är *lifvet*.

MUREN.

(At minnet af F. T. Borg.)

»Ve dig, unga tid, om du ej visste,
att du ej i kedjan är den siste
och om tron på fädrens arf du mist.»

Vi bygga på andras byggnad
under möda och kamp och bön,
och det bästa, vi tänkt och verkat,
är en följd af de gamles rön —
fast ibland, när vi fogat till muren
någon krampa då och då,
vi säga med stolt förundran:
hvilka storverk vi dock förmå!

Ty allenast vårt verk det är ej
när en döm står mot himlen opp.
Vi ha tjänat som länk i ledet
af de byggandes stora tropp.

En försvinnande liten häfstång
och med knappast en myggas makt;
när vi trott oss bygga med klippor
ha vi gruskorn tillrätta lagt.

*

Skåda verket — stolts fasaden
till *Kulturens* höga tämpel!
Se, hur alla, alla tider
på densamma satt sin stämpel!
Underst ligga block så grofva,
som dem jättehänder bragt
— vilda, kantiga, sterila,
utan ans — ur mörka schakt.

Högre upp, och plumpa mejslars
märken spåras i graniten:
konstnärns tysta skönhetslängtan,
fast naiv och trefsamt liten
börjar lif åt stoffet skänka,
söker, famlar, finner form,
blir till adelhet i linjer,
fångas i system och norm.

Tämpelmuren — se den växer!
sakta genom da'r och nätter,
växer genom år och lustrer,
genom sekler, folkslag, ätter.
Växer genom ljus och mörker,
genom blomstring och förfall,
växer under frid och gamman,
under striders vilda svall.

— — —

Lägg till muren tätt ditt öra.
Lyss, som till en helig mässa!
Säg, förnimmas icke röster —
andehviskningar från dessa
millioners millioner,
som sitt lif för verket gaf —
milda som ett sus i natten,
vilda som ett brus på haf.

Hör du, kan du höra detta,
detta sorl, som stiger, faller!
Ömsom glädjekör och ömsom
kedjerassel, gråt vid galler . . .

Dessa sånger, dessa suckar,
detta jubel, dessa stön —:
allt som segrat, allt som hunnit —
allt som smulats, dött i frön. —

Starka armar — mjuka armar
burit bördor; hårda händer —
milda smekande och veka:
vårdarhänder ansat bränder.
Kämpar sköflat — kämpar värnat
stridt med klinga, stridt med ord.
Byggt i storm och byggt i stilla
timmars id vid tänkarbord.

Sällsamt — såsom dröm och saga —
denna fjärrglans, som du spårar!
Hvarje fog i muren lyser:
offerblod och offertårar;
ljus vid ljus ur tusen hjärnor,
som mot mörk och töcknig natt
hämtat strimma efter strimma
utaf solens gyllne skatt.

— — —
 Ha vi fått att arvet vårda
 — eller att vandalisera?
 Ha vi fått att högre bygga
 muren — eller att rasera?
 Äro gifna oss att sköfla
 fädrens skatter af kultur?
 Dyrköpt frihet för att fjättras
 åter utaf band och bur?

*

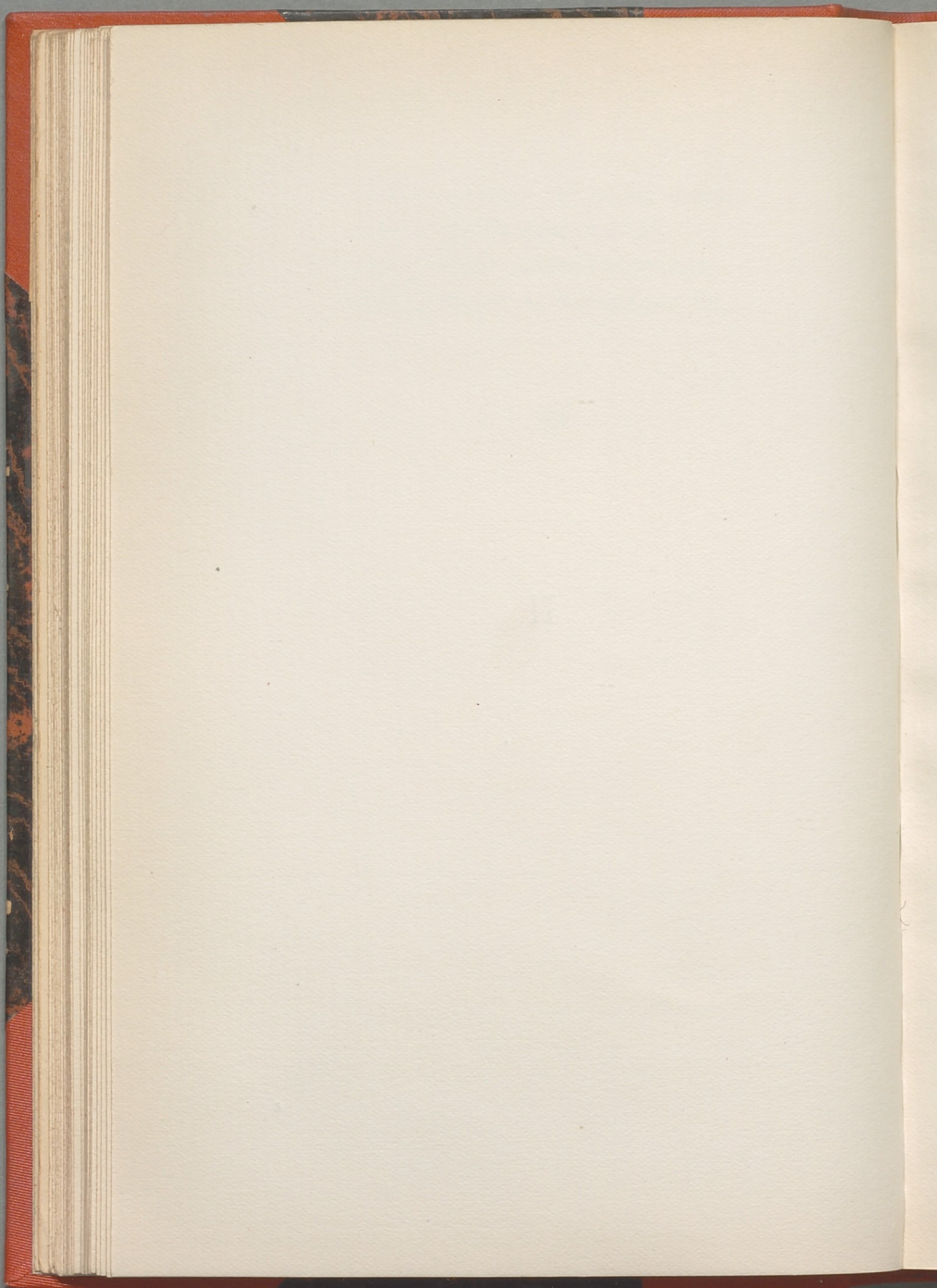
Vi bygga på andras murar,
 uppå andras sockel och grund,
 och vårt verk utaf lifslång möda
 är blott verket af en sekund.
 Då vi trott oss mura med klippor,
 eller hvälfva med jättemakt
 ha vi krupit omkring som myggor,
 några stoftgrand tillrätta lagt.

Och sedan — i seklers sekler —
 skola andra till verket gå
 för att draga, som vi, till stacken
 sitt försvinnande lilla strå. — —

Därför vördnad för gamla murar,
och de gamle murares id!
Må vi lämna arvet förbättradt,
och ej sämre, åt kommande tid.

II

AFLÖNINGSAFTON.

(Till Jacopins skulptur.)

Stödet stupat — armen matt.
Sista kronan är all och gången.
Styrkan fjättrad; den frie fången — —
Var finns stjärnan i sorgens natt?

Varm och vinkande njutning bjöd:
»blott ett glas, å ett enda bara» —
mjuka smekande lömska snara,
styrkebrytande viljedöd.

Vin och vänner — »å ännu ett,
höfs en friboren man att bära;
blott ett endaste glas, min kära!» — —
Vin och vänner och virrigt vett.

Tår, som stelnade, suck som dog.
Modershjärta som sammansnördes.
Bön och vädjan, som aldrig hördes.
Nöd som blekte och kval som slog.

Stöd som störtade, arm som svek.
Hjälp som stälptes, där nöjet lockade.
Kraft som bröts, när som lasten pockade —
fallna, rotlösa stackars ek!

GESÄLLTRALL.

Dig, gamla landsväg, hälsar jag
på genuint gesällmanér
ett morgonfriskt och morskt: god dag!
och följer sorglös hvar du bär.

Ni ser i mig en glad gesäll,
på hvilken gräset aldrig gror.
Ett hem, ett nytt för hvarje kväll,
jag får hos någon bondemor.

Jag räknar släkt i skog och mark,
en broder kvittrar i hvar gran;
min knölpåk gör mig lugn och stark,
den super jag ej upp i stan.

Och kvar jag har mitt gamla gry. —
Se vägen är ju trist, men käckt
jag trampar'n och i första by
på nytt och tappert jag »slår fäkt».

Fast backig är min stråt och svår,
i varmt och kallt jag knogar jämnt.
Det ginge ej så bra, det går,
om jag ej lättade med skämt.

När så en tös med solbränd hy
jag ler emot — hon ler igen:
strax hväser någon gamling: »schy!»
Och hviskar: »akta dig för den!»

Då känner jag mig utanför
och hänger läpp och trumpnar till.
Min hatt, min käpp — en kort honnör!
och ut igen jag vandrar vill.

Ej folk förstår mig, liksom jag
ej fattar deras trälalif.
De kanske ha ej mer en dag,
än jag, för allt sitt myckna kif!

Mitt friska, lustiga humör
det är min enda jordes katt.
»På luff» jag lefver, tills jag dör,
bekymmerslös och fri — go' natt!

EN SKOGSKARL.

Det sipprar kåda ur stam och bark,
och doften stiger så välluktstark...
Men när har skogskarl'n för sådant näsa?
Slikt är för så'na, som bruka läsa...
Och vind, som smeker, och sol, som sår
sitt skimmerguld öfver hult och snår
ifrån det blåa, oändligt höga —
ack, om jag hade för sådant öga!
Jag vore gladare mången gång
och bröte tystnaden med en sång.

Nej, nu skall yxan mot roten falla
och ekot vida kring kullar skalla.
Det är den sång, som jag mest är van;
det vackra öfriga ger jag fan.

Åhnej, min yxa, min flinka bila!
Jag får ej drömma, du får ej hvila.
Och skogens dofter i öfverflöd —
hvad äro de emot fläsk och bröd!

Jag är ju bara en *slaktardräng*,
jag, som de öfriga af mitt gäng;
mot skogen är det man öfvar slakten.
Och träpatronerna här i trakten
de tycks ha svurit vid glas och stop
att göra stubbar af alltihop.
Ej någon tid därför att förlora:
här ska' de stupa, båd' små och stora . . .
Må riksdä'n vara de dungar huld,
jag vill ha mat och min herre — guld.

I SKYMNING SÄF-MOR SITTER ...

En stuga står i tången.
Dess sol är all och gången.
Dess gafvel har en bräcka,
och taket mången läcka.

Den stugan står i nöden.
Därinne ligga bröden
så få och sofvellösa.
Och ute skurar ösa.

Bak' dunkelt fönsters glitter
så sugen Säf-mor sitter.
I springor vinden hviner
med slit i små gardiner.

I sommardagar korta
blef man och söner borta.
I hafvet, — i hafvet
är hennes hopp begrafvet.

Till lands kom blott en åra.
Nu gumman grät så svåra ...
Se'n dess står köld i disen,
och tom och kall står spisen.

Förty ej sjön ger föda,
då Herran slutat stöda. — —
Å, bibel! du är mager
för den, som hungern gnager.

»Kom, glömskas ro! Kom, döden,
och fräls mig ifrån nöden» ... —
Vid dån från kalla klitter
i skymning Säf-mor sitter.

LAPPSKOMAKAREN.

Upp mor och tänd lampan — dra upp gardin,
så ljus kommer in!
skrek Jan till sin gumma.
D'ä sent och ej en minut att försumma!

Så började hammaren daska och slå
och becktrån gå.
Och lapp efter lapp båd' stora och små
där fästades på
mång' skamfilad känga.
Det var ju ej roligt men fick väl gå
i gammal gänga.

Det var skomakar-Janne — ni känner'n väl?
Han lappar skor åt hvarenda själ,
båd' starkt och väl.
Men ska' något skofint nytt man ha,
man får ifrån sta'n det ta.

Som Janne nu satt där, han började brumma
så här till sin gumma:

»D'ä tusan, du Britta, att nu för ti'n
sker allt me' maskin!
Nu lagas ju gamla, trasiga skor
me' maskin, du mor...
Så att du och jag
få väl svälta ihjäl en vacker dag.»

BOOTH.

Han kommit med skriande pomp och ståt,
vid trumpeters och trummors bedöfvande dån.
Han har mötts utaf hyllning, han mötts af hån,
men alltid var han densamme, Booth.

Han aldrig har smygande dragit i fält,
och hans tal var af väldiga gester fullt.
Och på trumman slog också hans mäktiga kult,
den har icke sitt ljus under skäppone ställt.

Man sökt storma med hån, eller dränka i spott
de rödtröjade grupper, som sjungit och bedt,
man har skymfat dem våldsamt, föraktat och lett;
men ej några, som de, ha stått kvar där de stått.

Hållitstånd mot strapatser och svält — och mot hot.
Visa maken till här uti pli och apell!
Uti Kina, i Lappland, i Afrika — well!
De ha lystrat och följt, när han kallat, Booth.

Det är sannt, de ha slösad i hjärnorna sått,
de ha bullrat och trummat och svamlat som få,
och ur hälvetet ha de minsann bredt på
med förtärande flammor i duktiga mått.

Men för alla de värmande hjärtats dåd
uti uslaste kåkar, i källarehål,
där vår kyrkliga tro icke luften tål
och vår kärlek ej tyckes »ha tid» eller »råd»

har »The salvation army» ett saldo till godt,
ja, i fetstil den textat en hjältedat,
ty åt naken en klut, åt den svältande mat
är en gudstjänst, som dock håller mästartens mått.

Vi få »ord» ifrån altare, talarestol,
ömsom glittrande stjärnor och sprakande larm —
men en handling, som lyfter, ger lif och gör
varm
är förmer, är ej månglans, men strålande sol.

»Det är humbug och strunt, det är bullrande
prat . . .» —
Men prelater, som svälla af makt och af must,
och som dundra mot »köttet» och »köttets lust»
men sig själfva dock runda vid yppiga fat!?

Har nu Booth med trumpetande dyrkat sin Gud
och med klingande cитtror och brokiga band,
har hans trupp än väckt löje och skämt ibland,
men så var det dock *lif* och ej håliga ljud. — —

Där han kommit, den gamle, så stapplande, grå
med trumpeter och lysande pomp och ståt,

var det ofta så mycket att skratta åt,
men dock mera att hedra och vörda ändå.

Ty han sått dock till kärlek — och icke till hat,
och en kärlekens skörd slikt ett utsäde får.
Därför skrattarne tystnat i »Armys» spår,
sedan »svamlet» bytt sig i resultat.

INFÖR SKRANKET.

Vid häradsrätten, just härom da'n,
såg jag en syn, som jag ej kan förgäta...
Damer och herrar från landet och sta'n
stodo och sutto i klungor täta.
Jo se där en lite celeber process
pågick — något för lyssnareöra.
Man därför, skrudad i eveningdress,
gått att sakerna se och höra.

Spenslig pigtyp — jag minns så väl —,
ej en solsidans frodiga lilja —
en tjänarinna till kropp som själ
och med fattigmans kufvade min och vilja...
Som domaren röt — man glömmer ej slikt,
slog nervöst med klubban i bordet,
dundra om »sanning» och »edens vikt»;
det var knappt att stackaren unnades ordet.

Tösen tubbats med myndighets pock
af en djäfvulsk matmor ett intyg att skrifva.
Ställd för skranket ville hon dock
fattiga själsfriden sin ej gifva.

Då var det slaget med dunder föll
och ropet på »sanning» våldsamt höjdes.
Tur, att skaftet i klubban höll.
Vad mer, om stackar'n mot jorden böjdes!

Domarens min var åska och eld;
lagens svärd är en klinga som biter...
Det finns ju påbud om *oväld* och *väld*,
men också något som heter *meriter*
för unga extra med nit och kläm.
Den här satt domare första året
och nyss han fyllt sina tjugofem,
var viktig och vis och klöf på håret.

Tyst ibland, så att klockans tick
hördes som varsel af Högsta hämnden.
Luften laddad — flickans blick
bad som för lifvet hos stela nämnden.

En häxa lik, till att brännas dömd,
 stod hon darrande, blek och sliten,
 stod med handen i fickan gömd,
 fattigmanstafatt, skygg och liten.

Intill, och i stass af bästa sort,
satt, bekvämt, just frun som drifvit
 sin tjänarinna att ljuga bort
 namnet under det, matmodern skrifvit,
 om än med hjälp af flickans hand —
 satt där myndig, som till examen,
 och Gud fördöme, jag tror ibland
 domar'n rent följde fruns diktamen!

Ty nådig och söt var blick och ton
 när han vände sig mot »hennes nåd» på stolen,
 där hon sken af makt från näsan till skon
 och drog så förnämt intill sig kjolen.
Då var det *ryta* och *klubbslag* ej;
då tycktes »sanningen» ej det gällde
 och »edens» värde och vikt, ack nej;
 på annat sätt nu saken sig ställde. — —

Menigheten på långa och tvär
njöt af det hela med öra och öga.
Se mål är godt om — men fall så här
af »allmänintresse» ges så föga!...
Det drog på tid, man var nästan vred;
ute var det ju kolmörkt redan!
Men kvar man stod där och led och led
af trångt och varmt — och af luften sedan!

BACKSTUGUMMAN.

Schalett, och kappan snäf. Och ryggen böjd
 en smula. Händer, sträfva utaf slit.
 Ett ansikte, där småvillkor och flit
 i fetstil läsas, medan ordet *nöjd*
 står med petit i blicken innerst in. —
 Att taga allt med en så kallad ro,
 så grått som ljust, den konsten är just din;
 med modersmjölken insupt barnslig tro:
 att hvad som sker, försynen stakat ut,
 att allt, hur det sig ter, blir godt till slut.

En schal nå'n gång, ett stycke ylletyg
 till kyrkeklänning — tjock och billig sort,
 en enkel kaffejunta, men i smyg,
 ty gubben är, som gubbar, litet kort.
 — Så där »extravagerar» du, ej sannt?
 Det är att vända på hvar minsta slant.

Du var i staden här om dagen, tror jag?
Jag såg dig snedda öfver torget hän.
Försiktigt smög du fram med böjda knän,
som om du haft respekt för gatgraniten.
Du kände dig så ensam, arm och liten.
Det var som husen tittat ned, och frågat
hur du, i sådan stass, till stan dig vågat

TRÄSKOTRASK.

Trask, trask...
 i snö och slask.
 Träskon glappar —
 hälen, täckt af tjocka lappar,
 dyker då och då i smörjan
 midt i värsta landsvägssörjan.
 Trask!
 Pladask!

*

Slätten ligger som ett haf,
 där han är en liten julle —
mudderpråm kanhända skulle
 vara bättre bild utaf
 gamle stackarn dikesgräfvärn,
 backstusittarn, landtbosträfvärn.

*

Skyn har skumnat, rågnet duggar.
Gubben, styfbent, går och tuggar
på en rest af middagsbiten,
loj och ruggig och försliten,
jämkar då och då sin ränsel.
Kvällen suddar med sin pensel
öfver kantiga konturer,
hus och träd och småfigurer.
Sakta, säfligt tagas stegen
utåt sönderkörda vägen,
träskotrask som höras dofva —
Nu skall gubben hem och sofva —
Sofva, sofva — när det dagas
utaf fattigdomen jagas
ut igen till fält och smörja,
träskotrask och dikessörja.

TVÅ AFFÄRSMÄN.

Herr Sifferman, grossören, var icke glad,
där på sin gamla, skinnklädda stol han satt:
jämnt trista bulletiner i dagens blad,
och gäldenärer spelade spratt på spratt.

En flugas läte, urets bestämda tick,
och rasp af pännor, prasslet af vända blad
i rummet utanföre. Ett bud som gick,
en telefon som ringde, ett bref åstad.

Kalkyler, räntor, växlar — förfallna lån:
»remissa motses» . . . lät det från Per och Pål;
effekter, komna nära och fjärran från,
samt ebb och flod i priser på salt och kol —

Han kämpade i oro och misshumör,
planerande, men plötsligt febrilt han spratt;
in genom öppna fönstret, strax utanför
från gatan, ljud det ystraste tjufpojkskratt . . .

Och bred- och barbent stod han med öppen barm,
soldagern slök den muntre från tå till topp.
En korg med blommor hängde uppå hans arm;
familjens kanske enda förvärf och hopp.

Kring runda, styfva lemmar som limmad satt
en jacka, sorgligt kantstött och kort och snäf,
uppskjuten uti nacken visst pappas hatt,
och pantalonger Gud vet af hvad sorts väf.

Men ärlig lyste blicken, fast häjdlöst yr.
Och mera full af lifsmöd var ingen sprätt.
Det tycktes som om tyngden af småbestyr
och storbekymmer — det var för honom ett.

Hvem var väl afundsvärdast utaf de två:
»grossören» med butiken uti sin korg —
kolumners slaf, som stod och såg ned uppå
den ringe yrkesbrodern på stadens torg?

Den store med sitt »ansedda, gamla hus»
— nu mest ett skal, fallfärdigt vid minsta pust —;
den lille med sin korg och sin slitna blus,
sin skatt af kopparslantar och lefnadslust?

Han hade sin affär uti bästa skick,
och inga krafmbref tyngde uppå hans bord.
Hans bokslut voro värk utaf ögonblick,
»cession», det var för honom ett okänt ord.

När kvällen kom med tystnad kring hamn och torg
och kund och köpman hastade hem till sitt,
då visste han, vid Gud och sin tomma korg,
att gäld- och borgenärer hvar en fått sitt.

Och gick än handeln stundom en smula skralt,
då nettot stod på gräns af ett sorgligt noll,
så fanns dock, hur i öfrigt det gått fatalt,
ett saldo *praktigt lynne* i godt behåll.

ORD, ORD . . .

Det var kyrkfest med små diskussioner;
det vill säga att festen den kom allrasist,
med en smula pokulationer
och en stämning, som inte var trist.
Ja, debatterna höllos, som nämndes, först,
och så bar det af till hotellet
att släcka hunger och törst.

Nu herr prosten han höjde sitt glas:
»Mina vänner», han sade, och stämman hon skalf.
Han var rörd och i tagen; hvar fras
ljöd beslöjad som ekon ur kyrkohvalf.
»Mina vänner! I med mig förenens väl nu
uti lofvan och prisan till herran
samt i tack till hotellets fru!»

Det var andakt i tonfall och miner.
Vördig talarens röst hade festvibration.
Maskulin- såsom ock femininer
stodo hofsamt i lyss-position.
Där var dukade bord, där var bräddade glas,
där var stilfulla, bra toaletter,
som det höfs på ett kristligt kalas.

Och herr prosten och kyrkoherden
lade välskoladt orden i ring och bukett,
sade tack till vår herre och värden,
till värdinna och gäster, så nätt.
Det var märkeligt rent, så han kände sig rörd,
då han plockade sin oratoriska,
välsignade blomsterskörd.

Hur han staplade upp, hur han svansade
rundt kring Gud och kring glaset i Cicerisk dans,
och hur hjärtans fintligt han ansade
de prålände blomstrens krans
kring sprit och gudsord — draperande
sin utförsgåfvas mantel
på ett sätt, som var högst frapperande.

DÄR STÅR EN LITEN BLOMMA.

Där står en liten blomma
vid dikeskant och landsvägsbrant.
Se, solen lyser varmt och grannt
och alla bien komma!

Nu stiger dammet högt i sky,
när åkdon rulla by från by,
från marknaden och staden
och lägger sig på bladen
och skämmer blommans skära hy. —
Du stackars blomma lilla
som fått din plats så illa!
Du blir ju både grå och gul,
af damm och rök förstörd och ful.

Som blomman invid vägens brant
så växte det i stadens kant
en flicka fin, en ros alle'n
bland gatans stoft och sten.
Och vårsol log, och sommarn kom —
men sommarn har sin *höst* bakom!
Och gatorna i staden
ha smuts för fina bladen,
som utan skydd för nära stå,
där marknadsmän i massor gå —
den stora maskeraden,
som ges i stora staden.

Och dammet steg, och stoftet flög
och mänskorosen in det sög.
Af huldran blef en häxa.
Det är en gammal läxa
att skönheten hos skära blad,
som invid vägen växa,
ej brukar få varaktig stad.

KARO.

På gården, länkad fast invid sin bur,
sprang »Karo» och i kedjan våldsamt ryckte,
i solhet dag, i höstnatts ur och skur
— förlåtligt, om den stackars fången tyckte,

att det var smärtsamt stängas från all fröjd,
när man är ung och yr och blodet sjuder.
När man vill ut till fält och skog och höjd —
hur hårdt att fångslas då af slikt ett tjuder!

Igenom skogen brusar vinden som
en maning till den fångne vid sin koja.
Den sjunger, sjunger ständigt: Karo kom!
Men stackars Karo hindras af sin boja.

Hör, grannas »Hektor» eggas med sitt skall,
på jakt i hagen, fri från band och klämmor,
och långt i skogen, mellan gran och tall
genljuda »Pans» och »Frejs» och »Prisses»
stämmor.

Hvad under då, om Karo brister ut
i vildsint larm, trött att om frihet bedja!
Hvad under, om han biter blindt till slut,
förbannande, uti sin strama kedja!

Om fradgan sipprar ur hans öppna mun,
om tändren lysa riktigt hotfullt hvita . . .
Han är ju inte mera än en hund.
Förlåtligt, om han ilsknar och vill bita.

Men kedjan, som dig håller, arme slaf,
den brister icke, töjs ej — stramar lika;
och förr får Karos hufvud slitas af,
än koppel eller märkla gifva vika.

GALGHUMOR.

(Ur »Det grønne Haab» af Holger Drachmann.)

Det sang och klang, då hon födde mig,
min egen stackars mor.
Hon var för liten, jag för stor.
Nu öfver henne gräset gror,
och jag blef ingenting.
Ingenting, ingenting —
det hela är blott en öfvergång,
och allt är ingenting.

Det sang och klang, då jag gifte mig,
i dumhet, öm och huld;
ty för kyssar kommer man i skuld,
en mö är värd sju tunnor guld,
en hustru — ingenting.
Ingenting, ingenting —
det hela är blott en öfvergång,
och allt är ingenting.

Det sang och klang bak' den värdshusdörr,
där jag var förste man.

Bland vänners flock jag förde an,
men krogskämt är som smuts i spann,
och vänner ingenting.
Ingenting, ingenting —
det hela är blott en öfvergång,
och allt är ingenting.

Det sang och klang i ett kassaskåp,
den gång jag bröt det opp;
jag trodde det var lyckans topp,
de högar utaf guld — nej stopp!
Det var ju ingenting!
Ingenting, ingenting —
det hela är blott en öfvergång,
och allt är ingenting.

Det sang och klang — och de föra mig
till galgen, hög och stor.
Jag tänker på min stackars mor...
tills repet sig om halsen snor,
och sedan — ingenting!
Ingenting, ingenting.
Det hela är blott en öfvergång,
och allt är ingenting.

DE VISES STEN.

(Ur Drachmanns äfventyrskomedi »Princessen og det halve Kongerige».)

Där drog' tre raska gossar,
— hejsasa, falderaldera, och hvem vill spara sitt
krut? —

tre vandringsmän på vägen hän.
De dröjde vid ett gammalt hus;
för dörren stod värdinnan själf
och log och log:

»Hör på, I käcke vandringsmän,
gå, sätt er uppå bänken hän!
ty gån I ut i kriget,
när ses vi då igen?»

»Och hör nu stolts värdinna
— hejsasa, falderaldera, och hvem vill spara sitt
krut? —

till kriget gå vi icke hän,
där mister man blott arm och ben;
nej, vi ska' ut att söka
de vises sten...»

»Nej, hör ni raska gossar tre,
nu må jag först af hjärtat le,
den stenen finns i huset här —
kom in, ska' ni få se! — —»

Det blef ett bråk och buller
från högan loft i källarn ned,
— hejsasa, falderaldera, och hvem vill spara sitt
krut? —

vid pokulerande och sång
gick tiden jämnt sin glada gång
och dagen med.

När så det emot kvällen led,
då blef i huset ändtligt frid;
värdinnan stod i dörren,
hon log och log därvid.

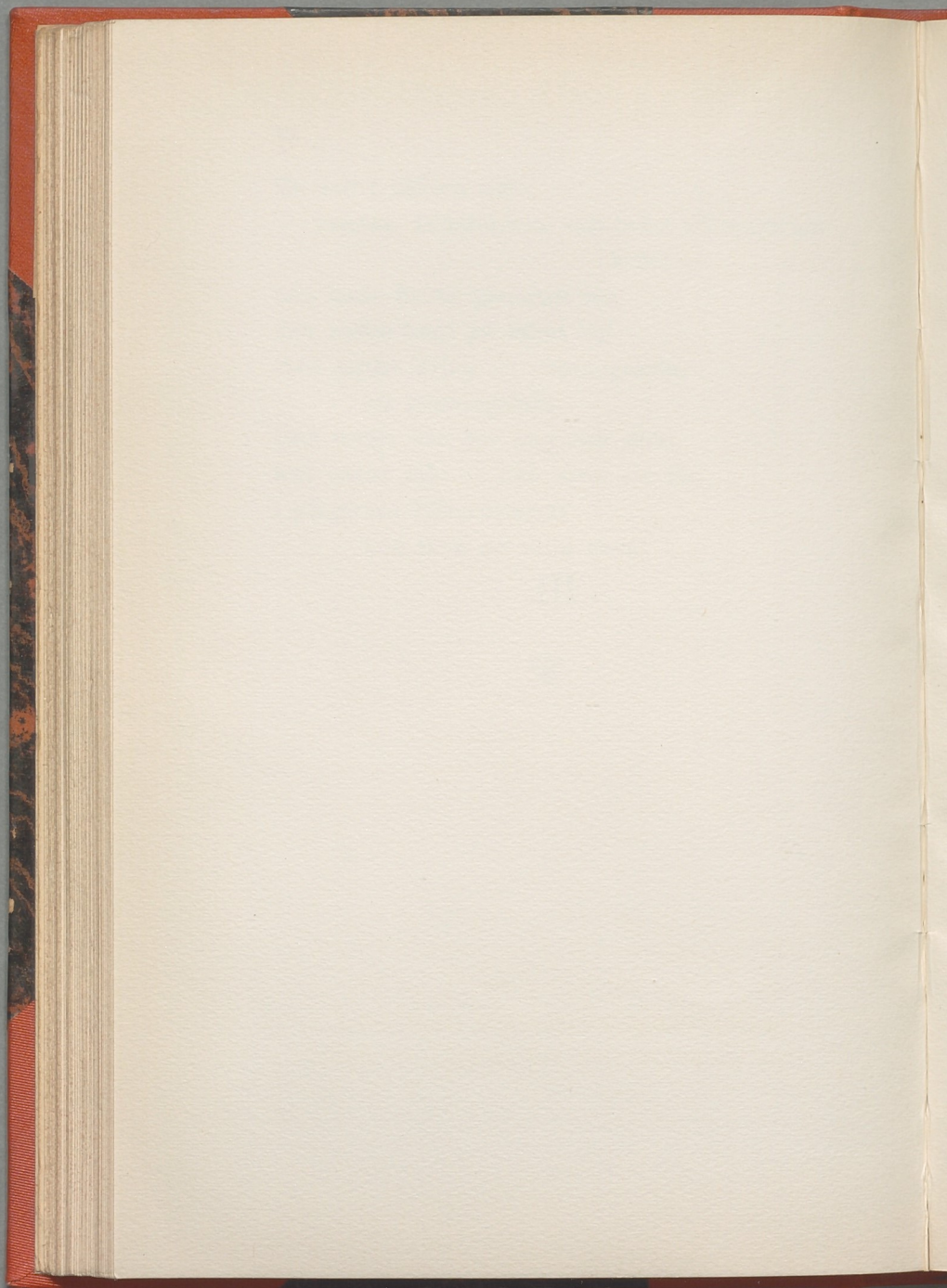
En satt i källarn nere,
— hejsasa, falderaldera, och hvem vill spara sitt
krut? —

han hade funnit gammalt vin,
den andre högt på loftet låg
med armen kring ett penningskrin,
ett penningskrin.

Den tredje han var ung och skön,
han annat sökt — han vann sin lön
i jungfruns hjärtekammar —
han fann de vises sten.

III

STÄMNINGAR.

Jag skrifva ville nyss en sång om glädjen,
en härlig, glödfull sommarsång, jag tänkte.
Men solen slöks af dysterhetens töcken,
och modlös höll jag upp och pennan sänkte.

Så ville jag en sorgens visa kväda,
en mörk, i moll, och full af tårar bittra.
Men väl jag hunnit första värsen forma,
begannte strax en liten sparf att kvittra.

Det var en *annan* stämning, som bedrog mig,
och när den fått mig papperet att rifva:
besjung det gråa! hviskade en stämma.
Nej, stopp! sa' jag och slutade att skrifva.

Så ryckes man af tankar ljusa, skumma,
af stämningar, som växelvis ha makten.
Än ha vi solig, klarblå sommarhimmel,
än sveper isgrå dimma öfver trakten.

O DU LJUFVA, FINA . . .

O du ljufva, fina, rara lilla blodapelsin!

Du är sötare än vin!

Du är mjukare än lin!

Jag vill muta dig och njuta dig och sluta dig in
i mitt hjärta, och kalla dig för min.

O du läckraste, du smakligaste äggomelett!

Jag vill spisa mig mätt
uppå kyssars rätt.

Men att rädda mig från grädda mig — det blir
nog ej lätt —

uppå kärlekens halster, så hett.

O du blomstrande syrenekvist i midsommarlund!

Som en knopp är din mund,

som ett rosende sprund,

och din hela lilla änglakropp den är nu så rund
som ett äpple, i mognandets stund.

Ack du näpna lilla fågel uppå gungande kvist —
blir ej ensamhet trist?

Åh, det blir den helt visst!

Herre je, min lilla svala, om jag ändå till sist
kunde gillra dig med kärlekens list!

JAG VET ETT ORD . . .

Jag vet ett enkelt litet ord
 med sällsam klang uti;
 det smeker som med modershand,
 det ordet — *sympati*.
 Med vänskap är det nära släkt,
 med kärlek likaså —
 ja, är till slut ej sympati
 det bästa af de två?

Du kanske hör till dem, som trådt
 de tunga tankars stråt?
 Som ofta vandrat uppförsstig,
 rätt törnig, mellanåt?
 Och sträckt din hand till rop ibland —
 ett längtans tysta skri — —
 Då, vän, förstår du ock valörn
 af ordet sympati!

VI GRÅ.

Sorgen är så blytung
och luften är så skytung,
och tankarna de gå,
håhå!

Och värst det är om våren:
då har man känn af åren,
af år som gått och gå.
Håhå!

Då öga ler mot öga,
och häggens blommor snöga
i unga blommors maj —
Aj aj!

Och inte blir det bättre
i ljusa, ljumma nätter,
när juni rosor sätter.

Vi grå,
som trå,
få sitta på vår trappa,
då unga ben så rappa
till möteslunden gå.

Håhå!

Det är så hårdt om våren:
då tynga tunga åren.

BRASAN.

Visa i Sehlstedts tonart.

En dag, som denna, då vi få
ur himlens hundra sprund,
och ingen som så hafva kan
vill släppa ut en hund . . .

En dag, som denna, full af allt
som kan en nedåt dra',
då är, så sannt jag sitter här,
en brasa bra att ha.

Man tycker att man bör sig klä'.
i aska och i säck:
hör, rågnet emot rutan slår
och rännsten är en bäck!
Det plagg, man eljest kallar rock,
är en presenning mest,
och hatten, stackars hatten — ack!
Nej nu är brasan bäst!

Det är ej jämnt så bra man tror
på många vis och sätt.

Man sitter ganska oviss på
ministertaburett.

Ja, stundom kan en kungatron
som hvilstol kännas stygg.

Men på sin stol vid brasan är
man oftast ganska trygg.

En dag som denna — och en kväll
så mörk, så trist, så våt,
då själfva vargen söker att
en klyfta komma åt — —
en kväll som denna, genompyrd
af vädrets vilda ve:
nog är en glittrande kamin
en gudasyn att se!

Vivat! Den glada vårens dag,
med sol i skog och mark,
med klarblå himmel och med allt
som gör dig glad och stark — —

Men . . . sol förgår och efter vår
och sommar kommer höst.
Och så en dag i kak'lungsvrån
du söker lugn och tröst.

Och så en dag i kak'lugnsvrån . . .
ja, tack och lof och pris!
Det gifves stunder då den vrån
är just ett paradis.
Hur mången har i villsam natt
ej gått om vägen vill,
*då ingen brasas milda sken
han haft att ty sig till.*

FRAMFÖR BOKHYLLAN

tvekande
står jag:
Skall jag...? Skall jag inte...?
Därinne slumra de ännu,
tankarne,
de ljusa och de mörka orosbarnen,
fängslade å papperet.
Skall jag? Skall jag inte?
Störa dem
— och de störa mig.
Lossa deras fångsel
— och fångslas själf.
Eller låta dem sofva
— och sofva själf?

VÅRKÄNNING.

Det suger uti kälen
i trista, gråa markerna;
det hviner något vattnigt
igenom kala parkerna.
Och öfver smörjig träda
min väg från slätten går.
Jag längtar dit jag sticks af barr
och grankåddoftan rår.

En suck drar genom skogen.
Det är, som någon vaknade.
Man andas lätt, det känns som
den böjda ryggen raknade.
Tst! Där uti en buske
visst gungade en kvist!
Må tro en solsparf från i fjor,
som hälsar tack för sist?

O, alla mina tallar
med bröllopsvarma tjädrar i!
Jag kysser själfva marken,
och folk — de ger jag jädrar i!
Det ligger nå't i luften,
som gör en lyckligt glömsk
och, fastän blåsten nyper hvasst,
båd' varm och yr och drömsk.

Högt uppe skyar mörkna;
vi ha nog mycket snö igen;
men där bakom fins solen,
och det är godt om tö i den.
Jag önskade jag ägde
all solen i mitt bröst
och finge kila ut och in
i skumma vrår med tröst.

Där står en ensam stjärna
i vinterkväll så vinterkall;
och ack, så mången ensam,
som ryggat för ett djärft: jag skall!

Du tyste, frusne ensling,
nu lider det mot vår;
så ut och vinn dig hjärtely!
Mins, om du vill, det går!

Det skymmer mellan stammar,
och vinden bådär kallt till kvälls,
och brasor uti stugor
de vinka ifrigt hem till tjälls.
Med hatten bak i nacken
jag hvisslar på försök...
Jag tror du ser åt flickor ock
din gamle sologök!

KVÄLL.

Helsingör.

Tyst sjunker öfver taken natt därute,
och tunga ögonlock sig sakta sluta.
I nattens stora lugn dör dagens oro;
re'n ljusen slocknat bakom mången ruta.

Den lilla staden famnar mystisk stämning,
trollskt som i sagan de små husen sofva.
Ett dämpadt dyningsbrus drar in från Sundet
och ifrån tornen några timslag dofva.

Ty stunderna summeras tyst tillsamman,
minut läggs till minut — nu slår hon älfva;
i trånga gator slagen ödsligt eka,
förtonande i rymden bort de skälfva.

TULU — I SKOGEN.

Tulu!... Hvad det klinger i skogen.
Se granarna visa mot himlen opp
och resliga furorna, topp vid topp,
de stå så tysta i skogen.

Tulu... i skogen.

Hallå! — Hvad det ekar i bergen!
Hvad doft utaf kåda, hur frisk och skön.
Och mossan: hur mjuk, hur fin och grön;
och *den* håller alltid färgen.

Hallå... i bergen.

Vyss vyss... Hör du suset i skogen!
Det rister i gren och det prasslar i topp,
och granarna visa mot himlen opp.
Jag är närmare Gud i skogen.

O ja — i skogen.

HÖSTSKOG.

Stilla i skymning hvilar
sommarens stora skog,
hvilar i smärtstum höstsorg
sommardrömmarnas skog.
Kvällens döende färgglim
dröjer på blickstill våg —
aldrig som nu det gråtit
längtan uti min håg.

ROSOR.

Rosor röda, rosor hvita
dofta på mitt bord i kvällen.
Lampan tänd, och några glöder
glimta svagt från spiselhällen.
Rosor — hvita, röda rosor,
stämman sinnet ljusst och festligt,
fast därute strida skurar
smattra emot rutan höstligt.

Rosor, rosor — hör, de tala!
Sjunga sånger, sagor hviska,
minna mildt om flydda rosor,
kärligt röda, vårligt friska.
Röda äro mina rosor,
röda såsom läppar unga,
skära röda — ah, förstår du
ej hvarom de le och sjunga?

FÖRBI.

Jag hade ett ord att säga dig, där stum i bersån
du sitter,
ett ord af värme och sympati, som gjorde dig
mindre bitter.

Men du ser mig ej, och du hör mig ej,
och talte jag guld, du tror mig ej —
du tror nu att allt är glitter . . . ,
Att mansord sakna all resonans
det menar du därför att en gång hans,
som dårade med sitt kvitter,
var bara ett vårligt raljeri
— och nu är ju våren förbi.

HVAD DU ÄNDÅ FÖRSTÅR.

En ros, den skönaste, den bästa,
jag önskade, jag finge fästa
som prydnad i ditt hår.
Röd, skärröd skulle blomman vara,
att färgen finge dig förklara
— hvad du ändå så väl förstår.

SOM SORDIN PÅ VIOLIN.

Svanevit, du är som sordin på violin,
som en strimma öfver vågen, så glitterljus
och fin.

Som i natt ett stjärneblänk,
som en lilja utan stänk,
mellan himmelhög och jordelåg en möjlighet
till länk.

Svanevit, å Svanevit, du blåklockans kläpp!
Du ringer fridens hälgsmål med ord ifrån din
läpp.

Du är sommarvarmt i höst,
du är smek och modersröst,
du är salva öfver smärtesar i sönderslitet bröst.

Din vinge glänsar snöhvit emot jordegrundens
grå.

Din stämma är ett jubel upp mot eterljusets
blå.

Som en blommas skära doft,
som en tanke utan stoft,
såsom orgelton och barnabön du går mot Högan-
loft.

Å Svanevit, jag älskar din liljerena dräkt,
ditt ögas lugna skimmer och din vinges friska
fläkt . . .

Du löser och gör fri
och du kväfver våra skri:
*Du är stunderna, vi ha, af ljus och frid och
harmoni.*

FEJLAN.

När jag sätter till hakan min lilla fiol,
blir hvar blick, må ni tro, som en glittrande sol.
Det blir rodnad på kind, det blir löje på läpp
och där hörs inte kny eller knäpp.

När jag stryker ett tag på min gamla fiol,
hej! Där flyga åt väggarna bänkar och stol.
I den late blir lif, i den blyge humör,
med min stråke jag underverk gör.

Jag har jublande lif i mitt klanginstrument,
jag har kärlek och sol — ack, det bästa du känt!
Men jag har äfven skymning och sorgesamt ve —
gammal hjärtgråt, fast läppen kan le.

Jag har sjungit till sömns, jag har vaggat till ro
månget bröst, som har varit ett smärtornas bo,
och de fagrade minnen från barndomens da'r
ur fiolen jag framlockat har.

Och jag samlar i krets kring mig stora och små;
mina låtar och visor ju alla förstå.
Deras glädje blir min, deras sorg blir min
och allt lägger jag i melodin.

Hvad ej språket har ord för, ej målaren färg,
hvad som anande rör sig kring skogar och berg,
allt det blygaste fina i bygdebarns bröst
får af strängarna tolkning och röst.

Men ibland, när min stråke går lekande glad,
skymmes blicken af något — jag vet inte hvad:
Är det sannt att på sorgstjälk hvart glädjebloom
står?

Att den blommans pistill bär en tår?

Tyst! Nu hör jag i förstugan röster och skratt.
Det är skämt, det är glam, det är livvade spratt.
Och de storma, de tiggas med inställsamt gnäll:
»Å en låt! Bara en — är ni snäll...»

Nå — låt stämman och stryka ett tag eller två;
kanske vaknar i minnet en hem-polska då.
Låt oss tända i spisen den sprakande fur
— ja, då ta vi väl något i dur?

HON OCH JAG.

Ja, det må gärna rägna
och sig till vinter laga,
jag tänker inte dö för det,
ja, inte en gång klaga.
Jag har bak' Norrboåsen
ett dragfritt litet tjäll,
där möts jag af en välkomstkyss
och af ett varmt: go' kväll.

Och en gång väl därinne
gör vind och väder föga,
för mig det fritt må kulna till
och både rägn- och snöga.
Kom vännen! Dina armar
som boor kring min hals!
Se'n grinar jag mot själfva fan
och ryter barskt: hva falls!

Vi tända sol i hjärtat,
se'n sommar'n är ett minne,
och göra ljust och sommarlikt
och fånga våren inne.
Och hand i hand vi hålla
ett varmt och säkert tag.
Vi stänga ute kallt och mörkt
tillsammans, du och jag!

Ah, hvilka trefnadsbrasor
i spisen skola glöda!
Och skärmad lampa på vårt bord
gör våra kinder röda! . . .
Vi steka stora äpplen
och dela midt itu,
af glädjeapelns bästa sort,
och njuta, jag och du.

D'ä sant att vargar tjuta
och ufvar föra väsen
och vilja in och värma sig
och gärna störa pjäsen.

Då ur vår kärleks maktmur
vi väpna oss med sten;
vi hålla hop och strida två
— ty bättre två än en!

*

Är det December ute,
ska' vi ha Juni inne,
geranium och glädjegrönt
plantera i vårt sinne.
Se'n må det gärna snöga
och kulna bäst det vill,
jag sitter vid min trefnadsspis
ihop med vännen lill'.

SKUGGORNA LJUSA STÅ . . .

Sommar i saga sömmar
markernas bröllopsskrud.
Solguldhjälms åt brudgum,
lila och rose åt brud.
Luft som är hög och blå.
Skuggorna ljusa, små.
Midsommartid du
härligast är ändå!

Stryka de skära stråkar
markernas melodi:
blåklintsharmonier
i ängarnas symfoni.
Björkar i ljus sopran,
basar i fur och gran.
Takten markerar
med mossrudet finger Pan.

Sömmar med soltråd sommar
markernas blomsterfång.
Purpur och rose och lila,
glitter och glans och sång.
Luften är hög och blå,
skuggorna ljusa stå.
Lif — lif i
kärlekens två-och-två.

MED EN HANDFULL HVITA ROSOR.

Sof, slumrande liten, ej störes din ro
af sargande smärtor mer
och krusas till löjen ej hvitnad läpp,
syns heller ej tårar fler.
Vi bädda till rolig fred
blek liten i blommor ned.

Hvad far och mor ha af *varmaste rödt*
vi kransa kring ännu ditt.
Vi forma en skrud af himmelens blå,
af oskulds skäraste hvitt,
af allt hvad vårt hjärta har bäst,
en dräkt åt flyttande gäst.

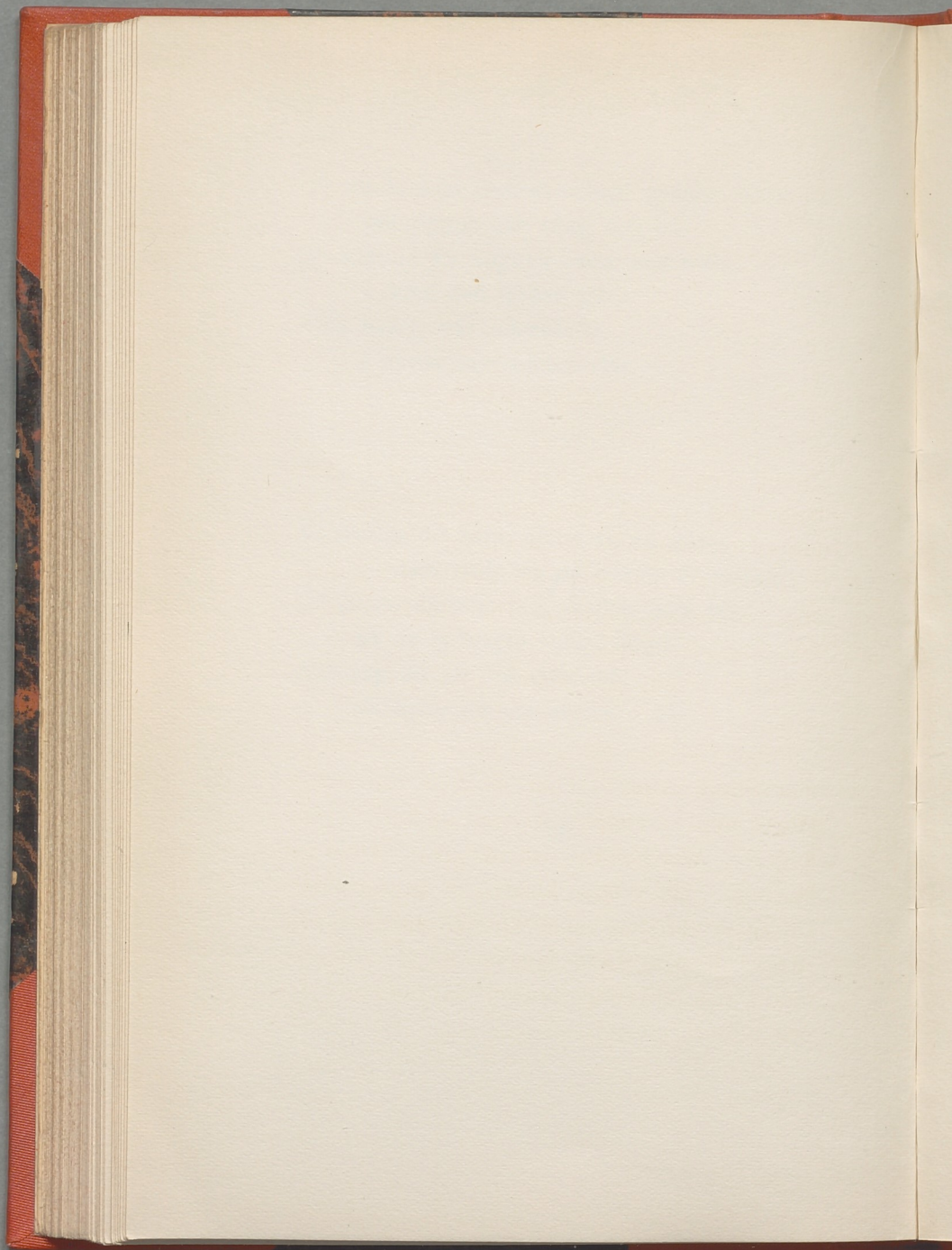
Vi sända som reskost mång' gyllene dröm
om sippor och sång och vår.
Vi spänna för vagnen svala och trast,
i jubel den färden går.
Och hvarje vår saknadstår
i glitter mot hjulen slår.

*

Vi samlas dit hem, äfven vi, en gång
— men tänk om då porten är stängd!...
Då är du därinne och skalkas som bäst
på de lyckligas soliga ängd.
Ack säg du ett ord eller två
till hjälp för oss stackare då!

IV

SKOGENS VISA.

Sjung mig, den som kan, skogens visa. Den
längtandes trånad bort från bullret, hem till
furusalars famnande, stora stillhet.

Glitter ej, och icke det sjuka, det rotlösa.
Nej, vidderna, vidderna. Den enkla dräkten.
Det högröda blodet.

Slagen af ditt eget hjärta, *skog*.

— — —

Rotad i klyftan söker sig furan ur det trånga,
mot ljuset. Upp — här är snår och snärje.
Högre upp — klippkanter taga sol bort. Ännu
högre — mot himmel och härlighet. Hård var
kampen, och mager kosten, ur grusgrunden.
Därför är skruden enkel, knotiga armarne, som
sträcka ljuslängtande famnen uppåt och utåt,
mörkt och allvarligt bruset, då nordan ryter
och brottas.

Så står kärnfullhet på mager mark, med *rak* rygg!

Mångarmad, klättrar granen genom hinder, seg, ihärdig. In i mörker; ut ur mörker, fram. Vågar och tror. Alltid nya tag — till sist segertag.

Och björken — vän, fager. Stark i vekheten, genom att böjas utan att brytas. Det ljusa midt i allvaret. Leendet — trots allt.

— — —

På knä i andakt vid skogens altare, och lyss!

Hör *granen*: Seg, och du skall vinna. Enkel och du skall bestå. — *Tallen*: Bryt dig egen väg och blif din egen. Strid och blif stark. Segra. — Och *björken*: Glöm för allt det andra inte att le!

— — —

Sångarson, tonformare och vän af fulla andetag: smält det enkla samman med det starka, trotsiga och djupa — det är skogens visa.

Och tag björken med!

Björken med.

TRÅDARNA SJUNGA.

Det är natt.

Hugsvalande har tystnaden sänkt sig öfver slitna nerver, trötta sinnen.

Härliga, läkande tystnad.

Och nu börja de sjunga, alla dessa tusen, tusen små trådar, som spänna sitt nät öfver hustaken och grena sig ut öfver fält, skogar och bygder. Trådar, som öfverföra sorg och glädje från hjärta till hjärta.

Trådar, som länka människorna samman, binda dem och deras intressen vid hvarandra, starkt och intimt, trots banden bestå af endast findragen koppar. —

Nu, i tysta timmar, tonar en säregen, dof, mystisk musik genom kopparnätet, som knyter land till land, folk till folk.

I moll går musiken.

Tyd den! Sätt ord till den! Sök kompositören!
Är det en essens af allt, som under dagens
brådska samtalsvis passerat genom dessa trådar
från mun till öra, från människa till människa?
En utkristallisering af de tankar, som trådnätet
burit öfver hundramila afstånd? Dagens febrila
tankar...

Irriterande röster ha ropat. Sorgsna stämmor
ha kallat. Eller trötta gamla, darrande läppar,
som skickat en sista hälsning långt, långt bort,
där ett ungt öra, som de gamla läpparna älskat,
fångat ljuden i en snyftning — ett dallrande
farväl.

Friska barnaröster ha väl klingat. Glädtigt
ha ungdomliga munnar skickat ljuden från mi-
krofonerna.

Förälskades kyssar och smek ha lagts i bäf-
vande, halfutsagda meningar, hvars innebörd
väl dock oftast legat mer i det *icke* utsagda.

Men äfven vreden har stormat fram i skärande,
odämpade tonfall, än hväsande ilsket, än dund-
rande hotfullt. Lidelsen har flämtat sin låga i
trånande toner.

Hånat, falskheten, afunden, hyckleriet, lögnen,
förtälet, förräderiet, lasten, ondskan... alla, alla

ha de talat; för alla, alla ha trådarna förmedlat och öfverfört ljud, ord, tankeuttryck.

Och trådarna sjunga — i *moll*.

Hvarför i *moll*? Är således utfällningen af det hela af öfvervägande mollartad natur? Det vemodigas ton.

Är det trådarnas sorg öfver att nödgas förmedla så mycket ondt, trist, egennyttigt, fult och så litet godt, ljusst och vackert som stämmer deras nattliga melodi i *moll*?

Sorgen öfver alla de många ackord, som börjat så lofvande i dur men slutat i... *Eller är lifvets egen grundton moll — moll?*

*

Trådarna sjunga i natten — sjunga... sjunga...

MIN GOSSE OCH JAG.

En glädjedikt.

Kvirikvitt . . . kvitt - kvitt . . . tjilyitt . . . tjilyitt . . .

Morna dig, min gosse! Stå upp! Sol står högt, dag väntar.

Upp! och värm min hals med dina mjuka små armar.

I Furumo bida oss ju de största mastträden, i Djupviken de bredaste braxarna!

Du Gunnar — kom!

Så ge vi dörren en karlaspark, säga Hej! och kasta grinden i diket.

Våra klackjärn ta gnistor ur stenarne — se bara! . . . Och se! . . . Och se! . . . I dag ligger luften för vandring.

Ryggsäcken snörad och sinnet lätt. Våra vida, röd- och hvita blusar fläkta för glada brisar.

Åh denna dag!.. Skogen rå vi om, himlen är vår, sjön glittrar ju för oss. För oss, Gunnar! Kom, så slå vi armarne om hela, hela världen!

Gunnar, sjung — sjung!

Sjung, eller kväfs du!

Från gran och björk, från hult och mo hälsa bröder och systrar. Guds frid! klingar det och Guds frid! susar det. Guds frid! kvittrar och kurrar och kraxar det.

Så ta vi af granarnas skägglaf och hänga på oss och leka tomtar. Kvistar och blommor och leka träd. Härma kvitter och krax, slå ut med armarna till flygt och känna oss fåglar.

Gunnar och jag — hva'?

— — — —

Med den lilla mjuka handen i min och flinka fötter öfver vindfället och ljungen går vägen till Solsvedja — ja, just uppåt till Solsvedja —, där, hvarest rum finnes för stora hjärtslag, för vida blickar.

Ty Solsvedja ligger så högt, så högt. Däl- dernas krökta ryggar synas ej här, gnisslet, gnyet höres ej, unkenhet har i vinden häruppe ingen vän.

Se, se, så fager en jord! Så hög, så hög en himmel! Häruppeifrån.

Och alla fiolerna stämma . . .

Ah, ni vet inte ni, hur borden duka sig här! Bröllopsborden: blommorna ha ju blad som kysande, varma läppar, har ni inte sett det? Sett, när orren bjuder upp sin sköna? Tjädern kommer stark och het . . .

Ja — och ska' vi inte dricka ljus och härlighet, Gunnar — jo, jo! — och sol och det rödaste röda — jo, jo! — och känna vingarna växa på våra skuldror — —

— — — —

Vi sätta klackarna i som *karlar*, du Gunnar. Och väja inte för den eller för den. Utan vi låta dem undra, ja, undra sig rent till helsot öfver, hvad i all världen det är för ena *kungskungar*, som äro ute och gå.

FÖRHINDER.

Skrif! ropade en tanke, och trängde sig på, knuffande undan allt annat. Fort, medan du har mig!

Det var en stor och hög tanke, och den vrok våldsamt till sides och jagade bort krypen och krymplingarna omkring sig, som slika tankar bruka det, då de komma.

Mannen, som fick budet, dröjde icke med att sätta det i verkställighet. Han värmdes, kände sig växa. Den stora tanken återverkade, som alla verkligt stora tankar göra.

Då ringde dörrklockan. — Ett telegram... »Möt vid tåget! Angelägna affärer...»

Mannen kände ett våldsamt ryck, ungefär så där, som när en kraftigt arbetande maskin plötsligt kastas om från »framåt» till »back».

— Kära tanke! Far inte din kos, utan dröj kvar här, tills jag kommer åter. Jag lofvar att

vara rapp i vändningarna, bad mannen bevekande.
Och stormade på dörren.

Han kom tillbaka påföljande dag; men den,
som aldrig mer inställde sig, var den stora,
vackra tanken.

— — —

En dikt spann sin glänsande glittertråd i
skrifvaremannens hjärna. Det ömsom smekte
och slog. Det hoppade som tättingar, och det
trampade som elefanter. Det klang, och det
trumpetade, sjöng som från strängar i sordin,
och dundrade som åskan.

Och än en gång hastade mannen att söka
berga skatten i tid, att fånga in den glänsande
tråden, nysta upp och slutligen väfva samman
det hela till en praktfull, solid och oförgänglig
gobelin.

Han log, som ett barn ler, kände sig mjuk
och fin som en kvinna — och vek, ödmjuk,
som en botgörare. Och dock stark, stor.

— Skrif, skrif, skrif! manade rösterna.

Det sög i och drog honom oemotståndligt och
eggande, likgiltiggjorde honom för allt annat,
gjorde honom sjuk och yr af diktarglädje...
Skrif, skrif!

»Det är telefon till . . . Någon som har mycke' brådtom. Kom strax!»

Mannen krossade en stol och förintade en spegel, men gå måste han, ty han var en s. k. fattig man och — — den glittrande, glänsande tråden brast.

— — —

Nu åter skrek ett missförhållande högt i himmelssky. Det var stänk af blod och det var fukt af tårar. Rätts- och sanningskänslan i mannen väpnade sig.

— Skrif! dånade härskriet.

Blodet, tårarna, oförrätterna, handbojorna, fotjärnen, gisslen, spöen, schavotterna — allt stämde in med ett bedöfvande: *Skrif!*

— Ja, nu om någonsin! skalf det i hans hjärta.

Han kände inte igen sig själf. *Var* han verkligen samme person som dagen förut stillatigande tagit emot tillrättavisningar af en fettskinande aktieskojare? Som bugande och fattigmansmjuk smugit in till den torre, myntrike kolonialvarumannen? Som . . . asch!

Han sjöd af lust, han brann af mod. Han var tiger och han var stridshingst — han var kung och kejsare och dundergud.

Skrifva skulle han.

Dock icke på vanligt sätt. Nej, det skulle bli härjande och eld, hämnd åt tyrannerna, död åt våldsmännen, långpina med sakta stekning åt gisselförarne, bödlarne, skändarne.

»Min herre! Den där artikeln kunna vi omöjligt publicera. Det skulle bli dödsstöten för vår tidning, och vårt anseende för öfrigt. För resten är den åtalbar, så att...»

Han sjönk ihop... Inom fem minuter var han inte *man* längre. Det var en stackare, som smet ut genom dörren, ut i vimlet, bort i något hörn, där dagren var skum, så att skamtårarna osedda kunde bränna sig fram.

— — —
Då kom Sorgen och strök sin hand öfver hans kala hjässa.

— Ah, är det du! sade mannen slött...

Det var just ingen främmande, han fått på visit, men han hade aldrig så sett in i de bleka dragen, aldrig så stått öga mot öga med Henne förr.

— Skrif! sade Sorgen, säg människorna, att jag är deras vän och inte, som de tro, en, som vill dem illa. Sägg dem, att ingen vet något,

förr än han gått i min skola, hur lärd han än tror sig... att ingen känner lifvet, förr än jag på allvar fått lära honom det.

Nu känner *du* mig — skrif då!

Mannen erfor en sällsam glädje. Det var intet af jubel, intet af öfvermod däri, ingenting kraftmedvetet, men en stilla, lugn tillfredsställelse, verkande kvällsol efter regn — ödmjukhetens glädje. Och han satte sig tillrätta vid de hvita, väntande bladen...

»Fridolf! Sitt inte där och spill bort tid i onödan! Kom hit och hjälp mig sätta upp gardinerna i stället!»

— — —
Lidandet kom. Det stirrade först in genom rutan, men slutligen trädde det närmare, steg öfver tröskeln, fattade skrifvaremannen om axlarna och böjde honom samman som ett strå i storm.

— Du vet, hvem jag är, sade Lidandet, jag är en äldre anförvant till Sorgen, strängare men med samma syfte, som hon. Den, som går obruten ur mitt famntag, vet och kan mer än alla andra — han vet, att han ingenting vet, och högre hinner ingen.

Skrif det för människorna, att de inte må högmodas. Jag vill spara dig och inte bryta din ryggrad, som jag gjort med så många, spara dig för att du skall kunna säga dem detta. De behöfva så väl påminnas därom.

Mannen log ett trött, stilla leende, höjde långsamt sin arm, beredd att forma i ord, hvad Sorgen och Lidandet hviskat i hans öra i långa, sömnlösa nätter.

»Nej, men nu går det då för långt! Vi ha knappast mat i huset, och du sitter där och slöar och stirrar som en fåne. Ut och arbeta — tigg om inte annat!... Jag tänker inte gå här och svälta, så mycket du vet!»

Då gick solen ned för mannen och det stora mörkret bredde sig tungt öfver hans arma själ.

NÄR EKOT FLYR UR KVARNSKOGEN.

Det suckar i dungarna, skogen gråter. Furorna rista af skräck. Stackars furor! Stackars skog!

— Kvarnmon var sista skiftet, nu är äfven den dömd. —

Hvar skall haren bo? Hvar ekorren klättra? Och mården? Och hackspetten? Och alla de andra, som bygga och bo på kvist och gren och ha så mycket att bestyra i löfsprickningstid — så mycket att talas vid om, sjunga och kvittra om, sjunga och kyssa till lifs... Hvar skall man göra af dem — hvar skola de bo?

Ha sågverken tak åt dem? Mat åt små gapande näbbar? — Männe sågspån?

— Du kära, mörka skog, som skrämde pilten i skymningen; du vänliga, djupa, skuggrika

skog, som tog mig i din svala famn — skall du bort nu! — —

När piltens dotter blir vuxen och stor, blir *mor* en gång, hvar skall hon ta sagor ifrån till sina små? — »Berätta, mor, berätta!» — Och då kan hon inte! — »Mor, det sjunger och sjunger ute kring knutarne; hvad sjunger vädret om?» — Åh, då *känner* hon att det är något — något, som är borta; men de små bli utan svar. Ja, ty ingen skog har hviskat något till henne, inga snår ha skrämt in i hennes sinne det underliga dunkla, djupa. — Stackars mor, *som kommer!*... Bara kala, fula stenbackar; endast murkna, tysta stubbar: grafvårdar, grafvårdar... Lyckliga, I mödrar, *som gått!*

Det suckar ur skogen — är det underligt? Det tycks stöna ur berget — vet du hvad det är? Jo, det är ekot, som lyfter och flyr åt andra nejder till. När sista stammen stupat, skall du förgäfvets ropa i skymningen, ingen skall svara; allt är tyst — tyst. Med yxor och sågar lös-skära de och slita bort struphufvud, stämband och tunga från skogen.

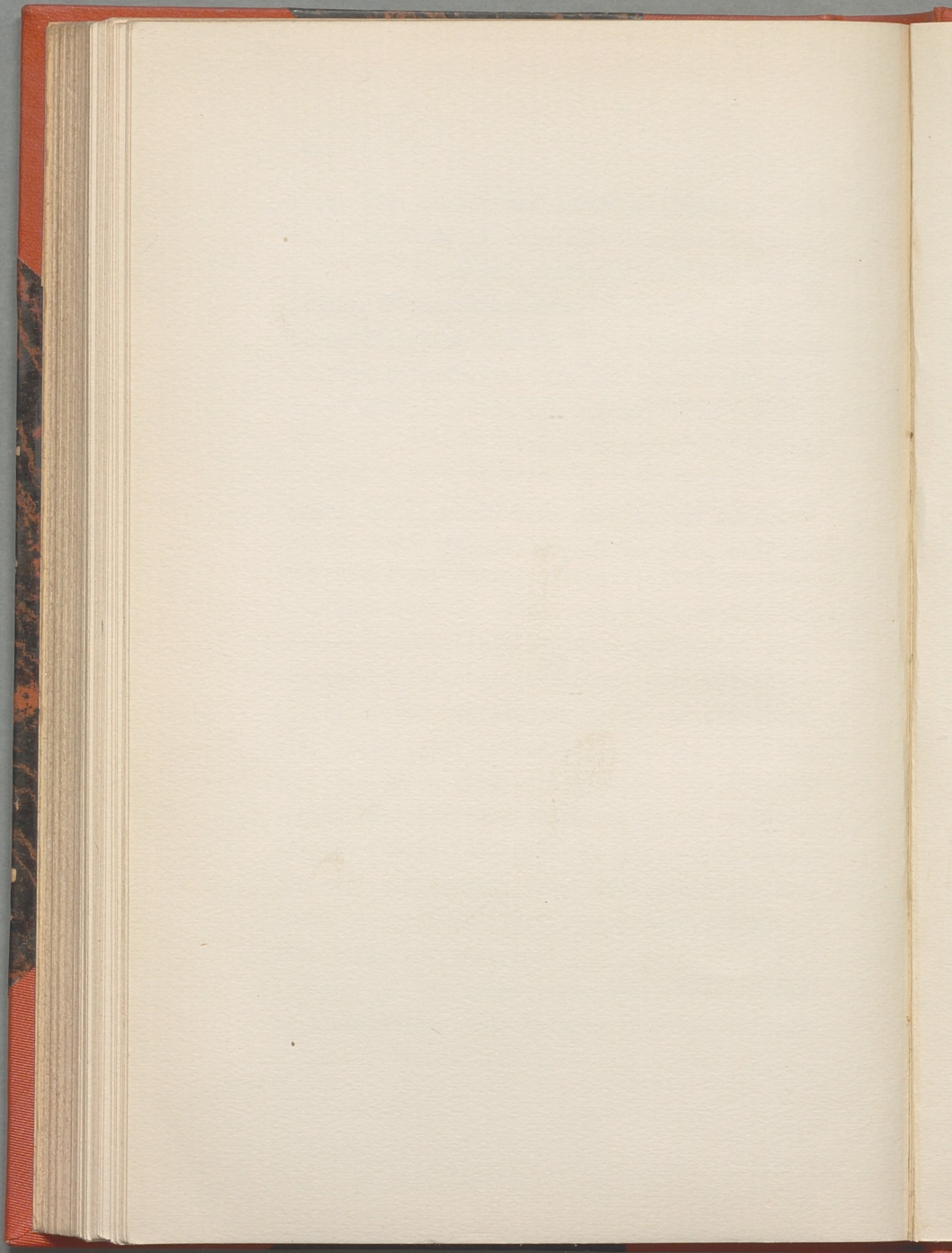
Passa på, då solen hastar ned under randen af stubböknen, skall du få se huru Kvarnmons

små osynliga, mystiska innevånare rida upp i västerled med rödt på vingar och skuldror, blodstänkta från den mördade skogen.

Daggen glittrar i midnattstimma: I gråten, stackars hemlösa! — Skurar skölja i höstetid öfver förödelsen, så att matjorden glider från hållarna ut i bäckar och strömmar. Ja, gråt, himmel, det är tårar värdt!

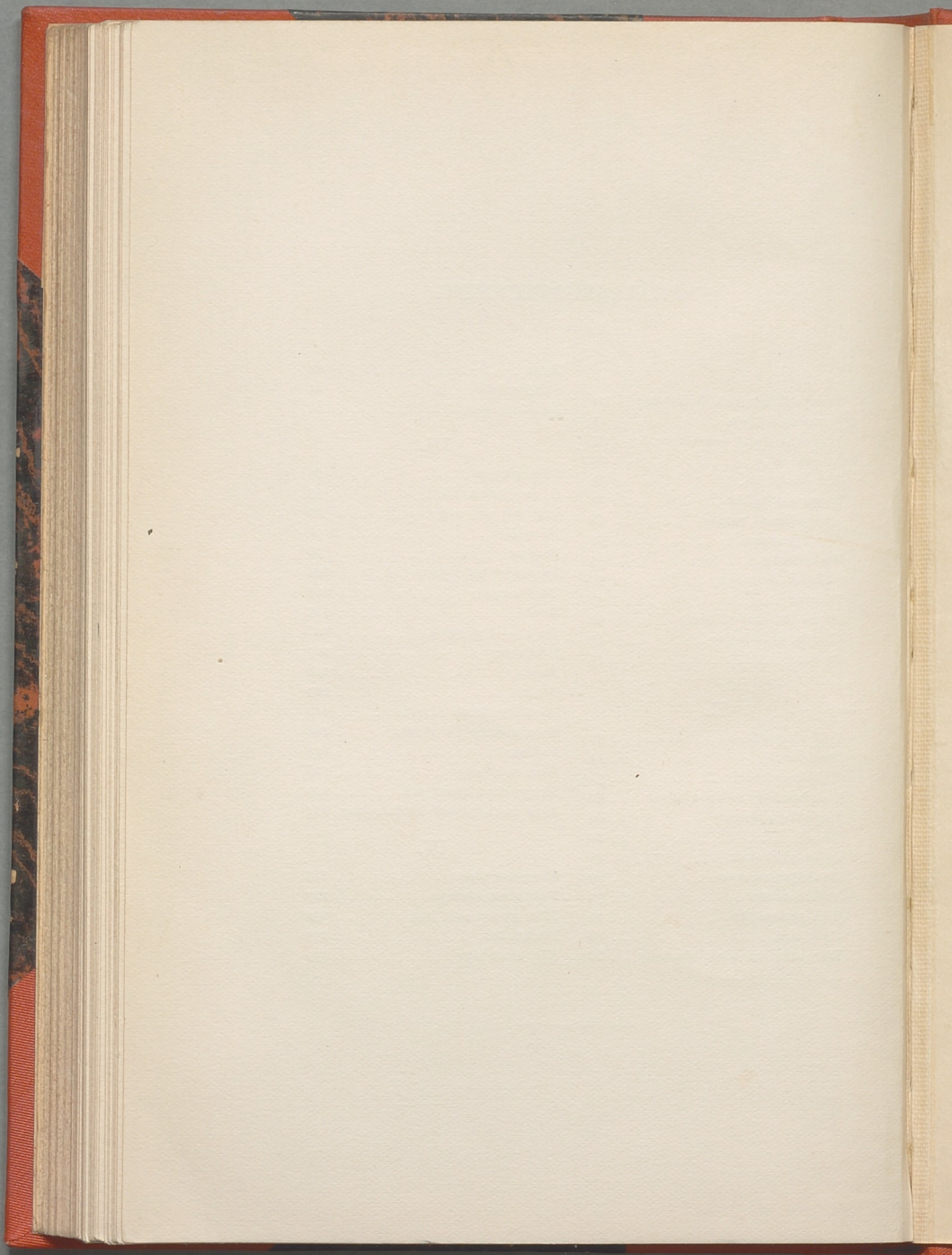
— — —
Och så undrar folk hvad det är, som stönar och jämrar sig ur skogen ibland!

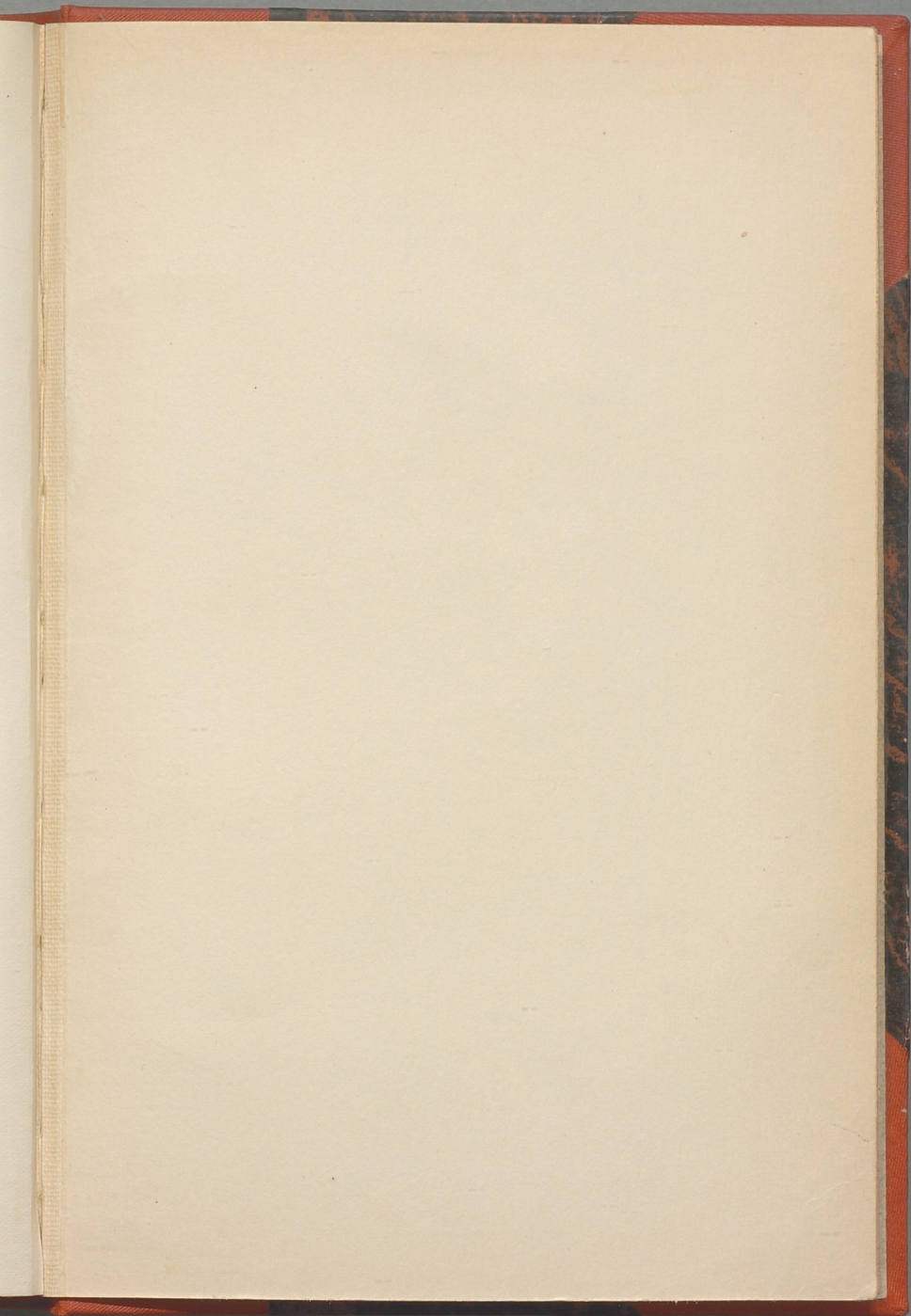

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

I.	Karo	82
Svartboklint och Bolleberg	Galghumor	84
Hvardagssågen	De vises sten	86
Jag står uppå perrongen		
A och O	III.	
Fru Motvall	Stämningar	91
Ursprunglighet	O du ljufva, fina	93
En gammal bana	Jag vet ett ord	95
Skallerormar	Vi grå	96
Strindberg	Brasan	98
Känner du ropet	Framför bokhyllan	101
Pjerrot	Vårkänning	102
Brum brummeri brum	Kväll	105
Gamla sanningar	Tulu — i skogen	106
Muren	Höstskog	107
	Rosor	108
II.	Förbi	109
Aflöningsafton	Hvad du ändå förstår	110
Gesälltrall	Som sordin på violin	111
En skogskarl	Fejlan	113
I skymning Sjäfmor sitter	Hon och jag	116
Lappskomakaren	Skuggorna ljusa stå	119
Booth	Med en handfull hvita rosor	121
Inför skranket		
Bäckstugumman	IV.	
Träskotrask	Skogens visa	125
Två affärsmän	Trådarna sjunga	127
Ord, ord	Min gosse och jag	130
Där står en liten blomma	Förhinder	133
	När ekot flyr	139

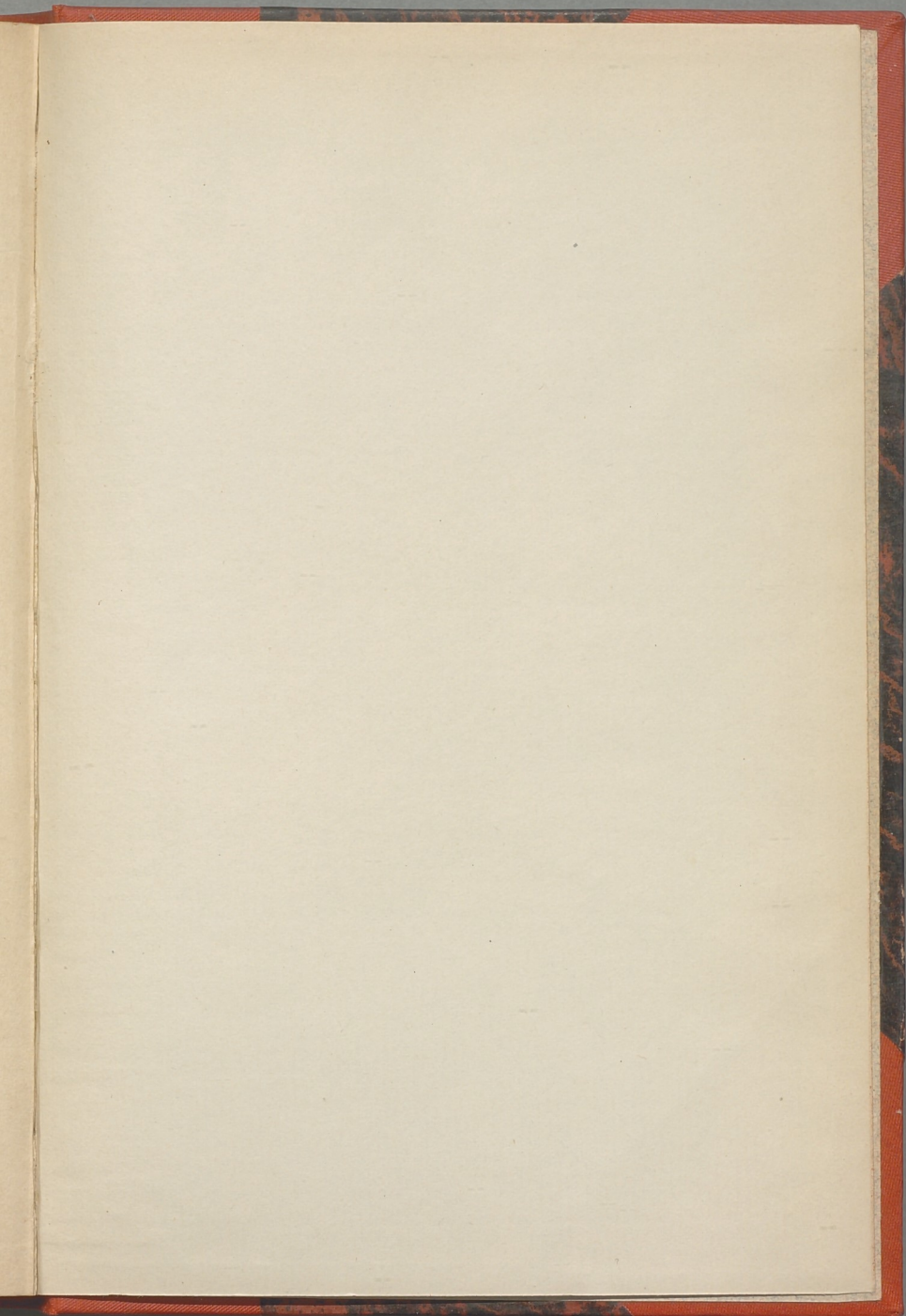

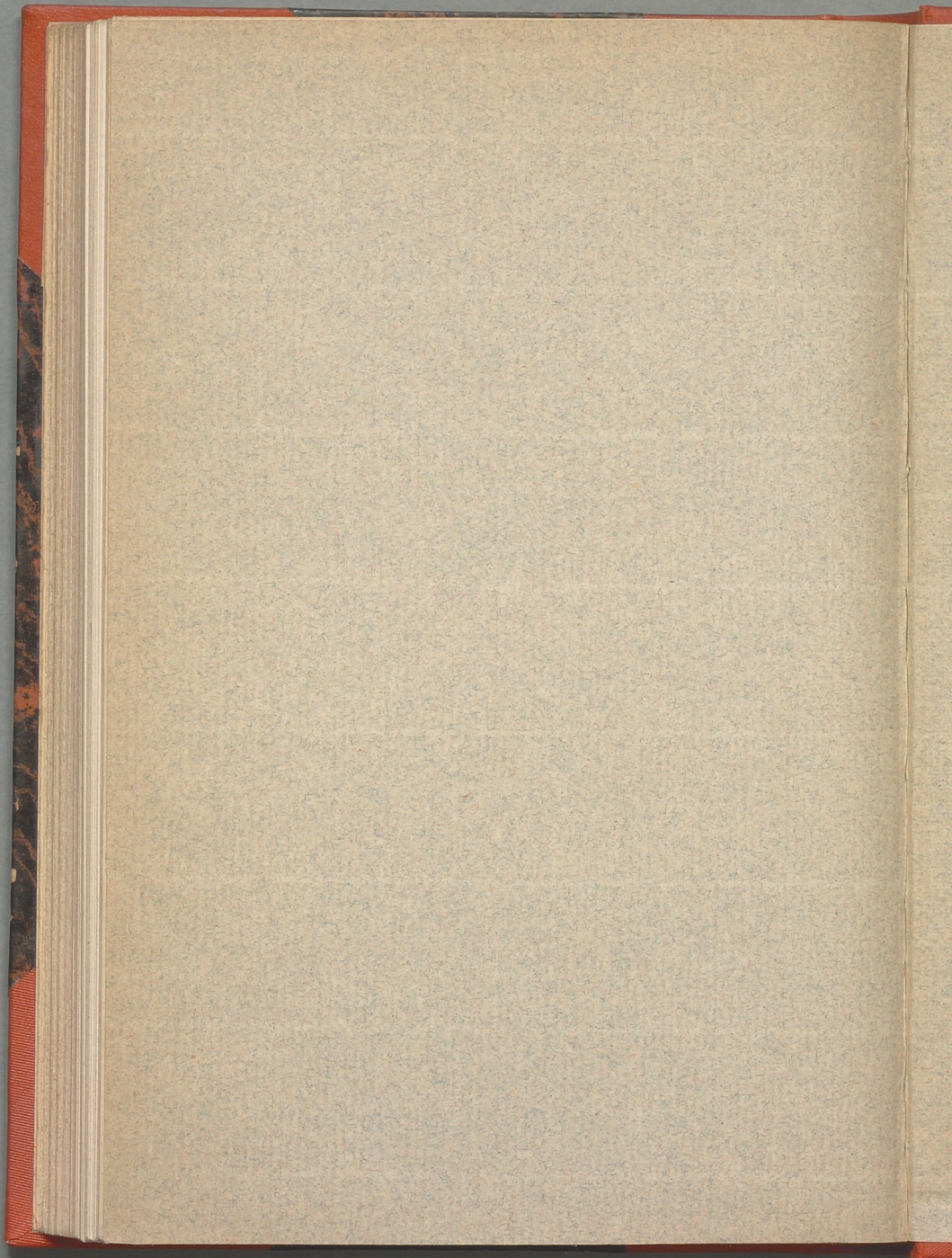

Pris Kr. 1.50

BONNIERS TRYCKERIER GÖTEBORG 1911

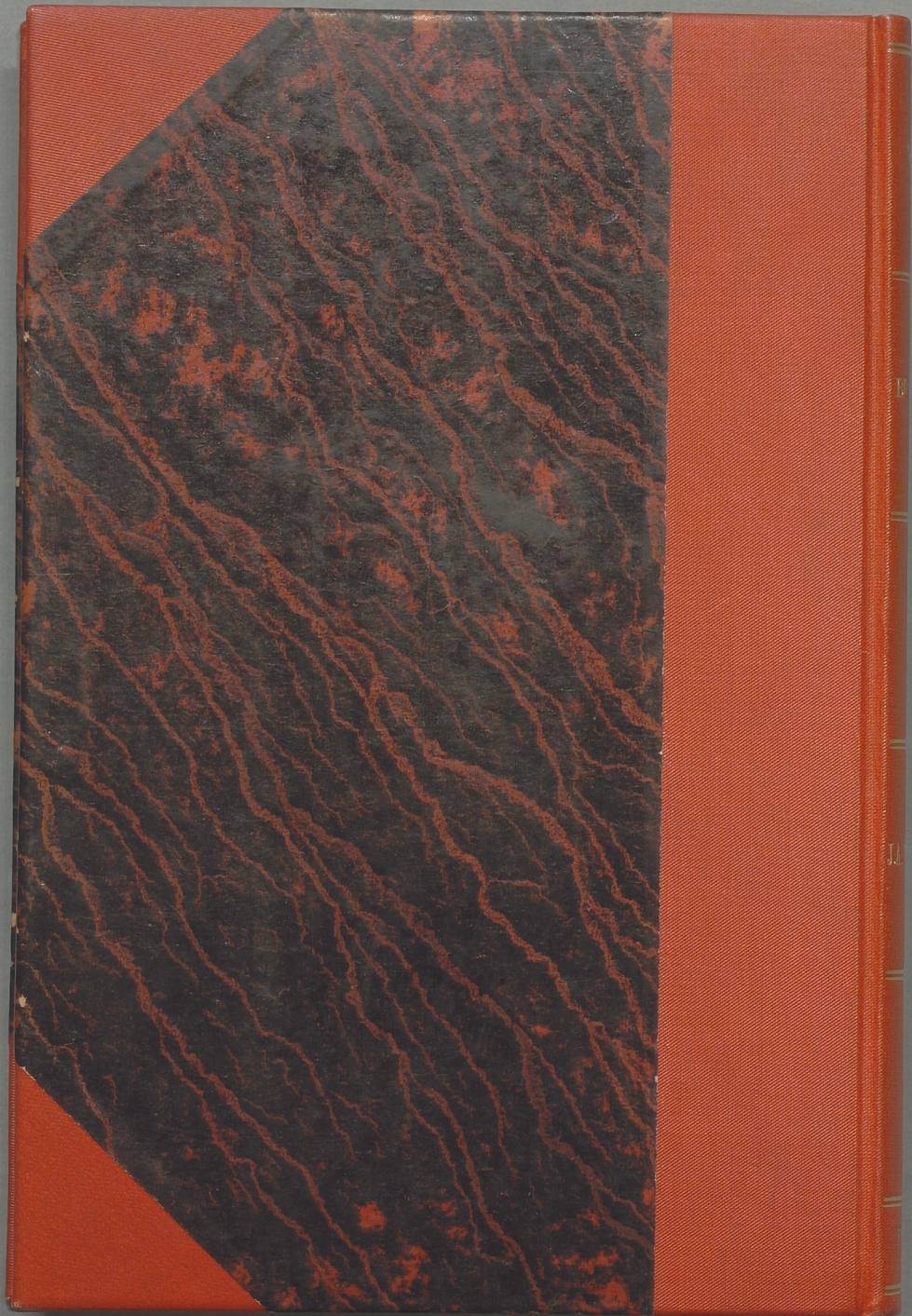

National Library
of Sweden

LÄSESALSLAN

60001000343621

www.books2ebooks.eu